October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 23, 1967 — No. 793 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Goede Vrijdag

De wijze waarop wij de Goede Vrijdag herdenken, zal wel niet zoveel verschillen van de wijze waarop de mensen de eerste Goede Vrijdag hebben beleefd. Toen de Heiland dan eindelijk het hoofd gebogen en de geest gegeven had, waren de gevoelens zeer gemengd. De tegenstanders van Jezus hadden de wrange voldoening, dat eindelijk de Rabbi van Nazareth uit de weg was geruimd. En de volgelingen van Jezus waren wel diep teleurgesteld, nu de dood van hun Meester een einde had gemaakt aan alle hooggestemde verwachtingen.

Zo was het die eerste Goede Vrijdag.

En de Goede Vrijdag van 1967 is niet veel anders. Gemengde gevoelens maken zich van ons meester. Ook al wijzen wij alle ongeloof en ongelovige gedachten af, dan toch is de dag een dag van somberheid. Zeker, ook van dankbaarheid, maar toch vormt de sombere gedachte aan de dood van Jezus de ondertoon van ons gedenken.

Want wij blijven mensen.

En wij bezien dus ook de dood op Golgotha van menselijke kant. Is het niet tragisch? Zeker, wij weten dat wij over een paar dagen het Paasfeest kunnen vieren, maar op Goede Vrijdag zijn we wat somber gestemd. Dan lassen wij festiviteiten af en stemmen wij onze muziek zachter. Want onze Heiland is gestorven.

Zeker, onze Heiland is gestorven. Maar daar heeft God toch wel anders tegenaan gezien. Wat Hij daarvan in Zijn Woord openbaart, brengt ons tot verbazing. En wij denken dan speciaal aan drie dingen, die de Bijbel ons vertelt: 1. het voorhangsel van de tempel scheurde; 2. de graven van verschillende heiligen werden geopend en de ontslapenen zijn opgestaan; 3. een Romeinse hoofdman ontdekt, dat Jezus Gods Zoon, of een godes-zoon was geweest. Drie dingen, die een ander licht op de Goede Vrijdag werpen. Die onze herdenking van die dag stellig moeten beïnvloeden.

Dat voorhangsel, waarachter God Zich verborgen hield, werd van boven naar beneden vaneen gereten. Niet van beneden naar boven, maar van boven naar beneden. Niet dat de mensen God weer zochten, maar dat God door de dood van Zijn Zoon weer bij de mensen kwam. Voor hen, die zich in schuld verloren weten, wordt de toegang ontsloten. "Het is volbracht!" De gemeenschap is hersteld. "Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn". Zo heeft God geantwoord op het offer van Jezus Christus.

Toen God zo gereageerd had, kon de aarde niet langer het leven van Gods kinderen gevangen houden. Verschillende heiligen zijn opgestaan en hebben zich in de stad laten zien. Wat dit precies geweest is weten wij niet en dat doet er ook minder toe. Waar het op aankomt, is, dat God sprak, antwoordde op de dood van Zijn Zoon in de opwekking van overledenen. De dood was overwonnen, weet u, en ten bewijze daarvan zijn die heiligen in de stad het aan de mensen gaan tonen. Dit moet wel een ontzettende gebeurtenis zijn geweest. Of die heiligen dit zelf beseft hebben, weten wij niet, maar zij liepen daar als levende en werkelijke bewijzen van Gods reactie op de dood van Jezus Christus.

Eerst was de hemel geopend en had God het gordijn van boven naar beneden vaneen gereten. En nu wordt ook de aarde geopend en gaan de mensen, de ontslapen gelovigen, naar God toe. Gods antwoord op de daad van Jezus op Goede Vrijdag.

En dan tenslotte die Romeinse hoofdman, de heidense officier. Toen hij zag wat er allemaal gebeurd was, heeft hij in verbazing uitgeroepen, dat er toch wel iets bijzonders met Jezus aan de hand was. "Waarlijk, deze was Gods Zoon". Wat deze uitroep ook betekend moge hebben, deze man kwam tot de ontdekking, dat er met één van die drie gekruisigden iets heel bijzonders was gebeurd. Ten dode of ten leven, het is de belijdenis dat Jezus toch Overwinnaar was.

Wat bleef de kerk toen toch achter in de erkenning van Jezus' zoen-dood. Aan alle kanten liet God blijken, dat het nu goed was, dat er nu weer gemeenschap met Hem mogelijk was. Maar de kerk was nog steeds met de dood bezig. Zelfs op zondagmorgen kwamen de discipelen nog specerijen aandragen om het lichaam aan de aarde toe te vertrouwen.

En nog hebben wij er moeite mee om te zien wat God doet.

Als God zegt: geloof het nu toch . . . , dan zeggen wij: ja maar . . . .

Maar het leven is gered, dank zij Goede Vrijdag.

Toen de Heiland uitriep: Het is volbracht! toen ging het leven weer open, want toen heeft ook God de Vader gezegd: Nu is het volbracht.

SAMEN VERDER

In ons vorig artikel hebben we de vraag gesteld: waar moeten de wetenschappelijke vragen worden behandeld, in de studeerkamer of in het midden van de gemeente? In ons antwoord hebben we er op gewezen dat men de vragen niet binnen de muren van de studeerkamer moet houden. Niet alleen omdat het onmogelijk is om de problemen geheim te houden, maar voornamelijk omdat wij een christelijke gemeenschap vormen, waarin ieder verantwoordelijk is voor het welzijn en de zuiverheid van de leer.

Hiermee is natuurlijk niet alles gezegd. Want wij mogen niet over het hoofd zien dat er onder de intellectuelen meer dan eens verschil van mening is. Deze verschillen zijn soms van principiële aard. Ook komt het voor dat de verschillen ontstaan als een gevolg van eenzijdigheid. Een jurist beziet een probleem teveel van de juridische kant, de socioloog teveel vanuit zijn gezichtspunt. Vandaar dat het noodzakelijk is dat intellectuelen van tijd tot tijd samenkomen om allerlei problemen te bespreken. Dit zal toch mogelijk moeten zijn wanneer men elkaar erkent als mede-christenen. Zelfs al zou men menen dat een bepaalde groep van de bijbelse waarheden afwijkt, dan zal men toch de moeite moeten nemen om met elkaar de verschillen te bespreken en niet zonder meer elkaar moeten bestrijden, zonder dat men ooit de tijd heeft genomen om de zaak grondig te bespreken.

Vroeger was het eigenlijk zo dat de theologie de spil was waarom alle andere wetenschappen draaiden. De beoefenaars van de niet-theologische wetenschappen konden weinig uitrichten zolang zij niet een goedkeurend knikje van de theologen hadden bespeurd. Zodra de theologen van mening verschilden moesten de natuurkundigen, medici, enz. dan ook heel voorzichtig in het verborgen hun ideeen verder uitwerken.

Vandaag is daarin gelukkig verandering gekomen. Kuyper heeft zelf de V.U. opgericht waarin hij *alle* wetenschappen als een gift en opdracht van God beschouwde. Dit wil echter niet zeggen dat het nu altijd botert tussen de dominees en de psychologen, natuurkundigen, sociologen, juristen, enz. Laatstgenoemden zijn meermalen geïrriterd als zij horen wat de dominees op de preékstoel soms beweren. Waar bemoeit zo'n man zich mee, denkt men dan. Laat hij zich met theologische zaken bemoeien. De dominees daarentegen fronsen meer dan eens hun voorhoofd als ze zien wat sommige van hun mede-intellectuelen in wetenschappelijke bladen schrijven. Als de gemeenteleden dat eens zouden lezen, zo denken ze, dan zou je nog eens wat beleven.

Vooral tegenwoordig komt het tussen de theologen en de andere wetenschapsbeoefenaars nogal eens tot een botsing. Dit is begrijpelijk. Vroeger was de wetenschap tot op zekere hoogte meer gebaseerd op christelijke principes. Daarin komt de laatste tijd een enorme verandering. In twee opzichten is die verandering te bespeuren. In de eerste plaats worden de christelijke normen getorpedeerd. Zelfs de moderne theologie doet hier hard aan mee. In de tweede plaats wordt er minder nadruk op filosofische richtlijnen gelegd. Wetenschappelijke vragen moeten *op zichzelf* worden bekeken, los van vooropgestelde levensbeschouwingen, zo zegt men. Vandaar dat men elk probleem, dat zich voordoet, wil zien in haar eigen tijd en eigen 'environment'. Wij kunnen hier nu niet op ingaan, want aan dit onderwerp zitten heel wat haken en ogen. Het is echter voldoende om te zeggen, dat deze benadering van de problemen nogal ingrijpende gevolgen heeft voor ons als christenen. Om slechts één voorbeeld te noemen. Neem b.v. de doodstraf. Hier wordt de vraag opgeworpen: in hoeverre kunnen we bijbelteksten gebruiken voor een christelijke theorie van de doodstraf. In de Bijbel kende men de sociale structuur van onze maatschappij niet, had men nog weinig kaas gegeten van de psychologie (men wist b.v. weinig over psychopaten), zodat men vandaag de bijbelse gegevens niet *zonder meer* kan toepassen. Theologen zullen meer dan eens deze benadering met enige bezorgdheid volgen. Begeeft men zich niet op glad ijs?

Ik geloof dat we eerlijk moeten zijn dat hier zowel bij de theologen als bij de psychologen, sociologen, juristen, enz. meer dan eens iets word beweerd dat onjuist is. Vaak is de 'oplossing' te eenzijdig of komt ze voort als een reactie tegen een eenzijdigheid die sinds jaren onder ons werd gepredikt.

Het is daarom van groot belang dat de intellectuelen samen de problemen gaan bespreken, waarbij zij gezamenlijk ernst willen maken met Gods Woord en tegelijk onze maatschappij en de kennis op het gebied van de psychologie ernstig bestuderen.

Het zal in het begin niet altijd eenvoudig zijn om elkaar te begrijpen, want er heerst onder sommigen van hen de gedachte dat theologie voor de theologen is en psychologie zoveel mogelijk door psychologen moet worden beoefend.

Om nu even bij de psychologie te blijven, het is inderdaad juist dat dominees niet moeten denken dat zij psychologische gevallen kunnen behandelen omdat ze wel eens enkele boeken van dr. Paul Tournier hebben gelezen. Sommige predikanten springen soms verder dan hun polsstok lang is. Dat wil echter niet zeggen dat b.v. op het gebied van de psychologie bepaalde problemen door psychologen en predikanten moeten worden besproken. Neem b.v. een probleem als *schuld*. Wij noemen dit slechts als een voorbeeld. Er zijn op andere terreinen nog veel meer voorbeelden te noemen.

Aan de andere kant kan men soms moeilijk een glimlach verbergen als men ziet welke 'prooftexts' er door sociologen, psychologen, enz. worden gebruikt om daarmee te bewijzen dat hun ideeen werkelijk 'sound' zijn. Daarom is het aan te bevelen dat men samen de problemen gaat bespreken.

Natuurlijk zijn er problemen van zuiver technische aard. Deze kunnen alleen door vakkundigen worden besproken. Vandaag zijn er echter veel problemen waar we *allemaal* op de een of andere manier mee te doen krijgen. We hebben al het probleem van de doodstraf genoemd. Zo zijn er vele meer. B.v. echtscheiding, abortie, atoomoorlog, het communisme, en noem maar op. In deze vragen liggen levensbeschouwing en de praktische aanpak vaak in elkaar verweven.

Tezamen zullen we ons in alle ernst op deze problemen moeten bezinnen.

Deze bezinning heft alle verschillen niet op. Dit zal ook nooit gebeuren. Maar het is toch een vreemde situatie wanneer mensen,

(Vervolg op pag. 2)

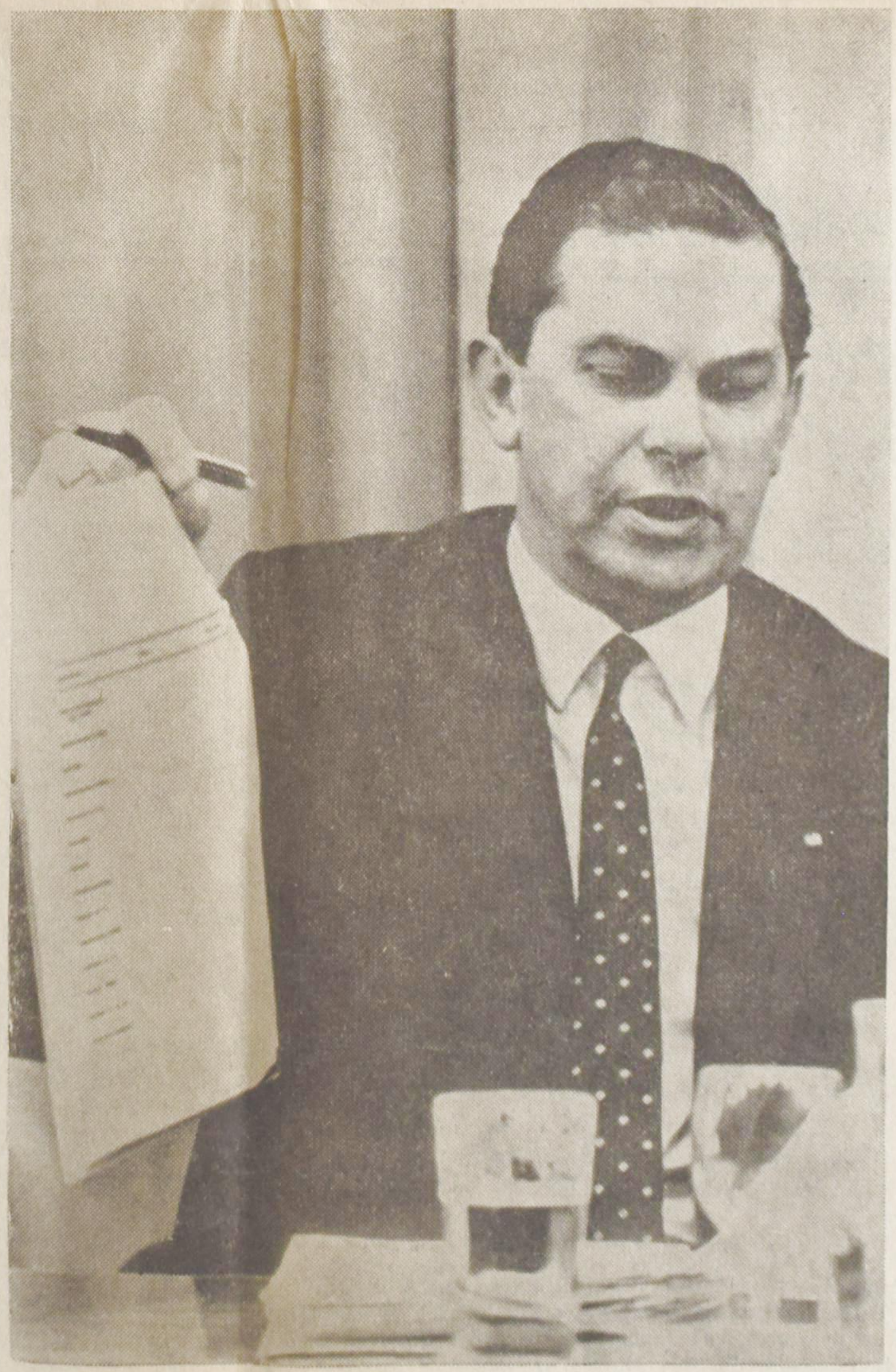

DEN HAAG: Tijdens een op 10 maart 1967 in Den Haag gehouden persconferentie toonde de nieuwe formateur Mr. B. W. Biesheuvel een lijst met namen van kandidaat-ministers aan de pers.

In dit nummer

De verkiezingen in Frankrijk pag. 2

Mao Tse-tung (3) pag. 3

Bezoek aan Washington pag. 4

Was the Apostle Paul a Victorian? pag. 9

The CLASSIS HAMILTON

Diaconal Conference

will be held in the

Brantford Christian Reformed Church

on

Saturday, April 1st, 1967, at 1.30 P.M.

Speaker: Mr. M. W. BASICH,
Regional Administrator of the
Ontario Department of Welfare.

Subject: "WELFARE".

DE CHR. DRAMA-CLUB

"INTER-AMICOS"

te St. Catharines

hoopt op ZATERDAG 8 APRIL 1967 op te voeren het blijspel in 3 bedrijven:

"Rekeltje"

in de Collegiate Auditorium, Catharine Street, St. Catharines.

Toegangsprijs $1.00 Aanvang 8.00 uur. Zaal open 7.30 uur.

Samen verder

(Vervolg van pag. 1)

die naar dezelfde kerk gaan of hetzelfde geloof belijden en er diep van doordrongen zijn dat zij vanuit hun geloof de problemen dienen te benaderen, niet in staat zijn om deze gezamenlijk te bespreken.

Samen verder. Gezamenlijk: theologen en psychologen, sociologen, enz. Maar ook: voorstanders van de Wijsbegeerte der Wetsidee en zij, die het hiermee niet in alle opzichten eens zijn.

En: wij moeten verder. Wij kunnen de problemen, die op ons af komen en in niet-christelijke kringen uitvoerig worden besproken en in de pers worden gepropageerd, niet naast ons neerleggen. Wij moeten *voorzichtig* verder gaan. Niet te gauw overstuur raken en evenmin allerlei nieuwe ideeën meteen met huid en haar oppeuzelen. Voorzichtigheid is geboden, maar we mogen ons niet door *vrees* laten leiden. We moeten niet uit bangheid in een hoekje wegkruipen. Want vrees is *ongeloof*, Het in een hoekje wegkruipen is een verzaken van onze *verantwoordelijkheid.*

Wij hebben een boodschap voor de wereld! Een *bevrijdende* boodschap. In het brengen van deze boodschap valt niet de klemtoon op het woordje *wij*. Want wij zijn zondige mensen, die zelf elke dag weer tegen die boodschap ingaan. De nadruk valt in die boodschap op Hem, Die het licht der wereld is.

P.T.

DE VERKIEZINGEN IN FRANKRIJK

Gedurende de laatste weken zijn er twee belangrijke verkiezingen gehouden. De ene vond plaats in India en de andere in Frankrijk. Met ongewone belangstelling zag men de afloop van deze verkiezingen tegemoet. Bij de voorspellingen hielden de kranten zich echter wat op de vlakte. Hoewel men er van overtuigd was dat Mrs. Ghandi's partij en de Gaulle's partij in de toekomst niet op een volstrekte meerderheid zouden kunnen rekenen, toch was het moeilijk om van te voren vast te stellen wat de uitkomst zou zijn.

Waarschijnlijk komt de uitslag van de verkiezingen van India overeen met de verwachtingen, maar de uitkomst van de verkiezingen in Frankrijk is anders dan men had voorspeld. De Gaulle heeft meer stemmen verloren dan men oorspronkelijk had verwacht. De Gaullisten wonnen 244 zetels van de 486 zetels. In het kiesdistrict Tahiti heeft men op het ogenblik dat wij dit artikel schrijven nog niet gestemd. Dit is echter wel duidelijk, dat de Gaulle met een minimum-meerderheid de zaken in Frankrijk zal moeten behartigen.

DE LINKSE VLEUGEL

Er zijn verschillende oorzaken waarom De Gaulle 'zijn' Fransen niet heeft kunnen winnen. De Gaulle zelf wordt ouder. Hij is reeds 76 jaar en zijn ambitie voor de politieke aangelegenheden in Frankrijk neemt af. De Franse pers klaagt er over dat De Gaulle zich niet voldoende inlaat met de binnenlandse politiek, maar deze zaken meestal overlaat aan de minister-president Pompidou. Een van de voornaamste oorzaken van het verlies voor De Gaulle is ongetwijfeld de coalitie van de linkse partijen. Tot deze coalitie behoren de Socialisten, de Radicale Socialisten, de Conventie van Republikeinse Verenigingen (kleinere partijen en clubs) en de Communistische Partij, die gewoonlijk ongeveer 20% van de Franse stemmen in de wacht sleept.

Die Communistische Partij in Frankrijk is een vreemd geval. Men zal niet op de klank moeten afgaan, want dan krijgt men een verkeerde voorstelling van de politieke situatie in Frankrijk. We zullen hieraan later nog wel eens een artikel wijden.

Tot dusver was de communistische partij altijd geïsoleerd. Voor de laatstgehouden verkiezingen wist de bekende Francois Mitterrand de opponenten van De Gaulle, waaronder de communisten, te verzamelen in de strijd tegen De Gaulle. Hierdoor kwam de Communistische Partij uit haar isolement. Een minderheid krijgt langzamerhand genoeg van De Gaulle. Vooral op twee punten is men het niet met De Gaulle eens. De Gaulle is voorstander van het regeringssysteem zoals men dit in Amerika kent, waar een president aan het hoofd staat, terwijl anderen, waaronder Mendès France, een parlementair stelsel voorstaat zoals wij dat in Canada kennen. Bovendien bestaat er onenigheid over de buitenlandse politiek. De linkervleugel wil samenwerking met Europa en voelt er weinig voor dat Frankrijk op zichzelf staat.

Het staat echter nog te bezien of de linkse vleugel intact zal blijven. Zolang men als één man tegen De Gaulle in het harnas trekt begraaft men de verschillen, maar zodra straks politieke aangelegenheden in de regering zullen worden aangesneden, komen de verschillen waarschijnlijk weer boven water.

DE GAULLISTEN

De Gaulle heeft tot dusver allerlei rechtse groepen onder de duim kunnen houden, maar daarin komt nu verandering. De Gaulle zal b.v. rekening moeten houden met de activiteiten van de jonge Gaullisten, die de 'Jonge Wolven' worden genoemd. De 39-jarige Jean Charbonnel, minister voor coöperatie met overzeese gebieden, is hun leider. Onder deze jongerenbeweging bevinden zich vele technici die weinig interesse hebben voor politieke leuzen, maar die verlangen dat de Franse regering meer aandacht zal schenken aan de technische vooruitgang van onze eeuw.

Bovendien is de coalitie met de Republikeinse Onafhankelijken verbroken. Deze groep werkte tot voorheen met De Gaulle samen. Hun leider, Giscard d'Estaing, was minister van Financiën in De Gaulle's regering. Zij hebben nu besloten een aparte groep te vormen (44 zetels) en de uitkomst van de politiek van De Gaulle hangt voor een groot deel af van de stemmen van de Republikeinse Onafhankelijken. Giscard d'Estaing is een bekwaam politicus en zou in de toekomst nog wel eens in aanmerking kunnen komen voor het presidentschap. Hoe het ook zal worden, uit de uitslag van de verkiezingen is het duidelijk, dat De Gaulle niet meer zo vast op zijn zetel zit als voorheen. Gezien het verleden van de Franse politiek, zal men De Gaulle nog dulden, om zodoende te voorkomen dat Frankrijk opnieuw het slachtoffer zal worden van onophoudelijke regeringscrises, maar De Gaulle zal toch niet langer heer en meester zijn. Hij zal bij zijn besluiten rekening moeten houden met de gevoelens van zijn opponenten.

DE GEVOLGEN

Door de uitslag van de laatstgehouden verkiezingen wordt het duidelijk dat Frankrijk opnieuw gedwongen wordt haar koers te bepalen. Hoe zal De Gaulle na zijn verlies beslissen over het toetreden van Engeland tot de Euromarkt? Zal hij op de duur toch toestaan om met de NATO samen te werken? Zal hij wat milder tegenover Duitsland worden? Hoe zal de uitslag van de verkiezing de verhouding met Rusland beinvloeden? Zal Frankrijk opnieuw de relaties met Amerika verstevigen?

Dit zijn enkele van de belangrijke vraagstukken waarvoor De Gaulle in de toekomst zal worden gesteld. Van de aanpak van deze vraagstukken hangt voor de politieke situatie in Europa en Amerika, menselijkerwijs gesproken, veel af. Wij zien dan ook met belangstelling de politieke ontwikkelingen in Europa tegemoet.

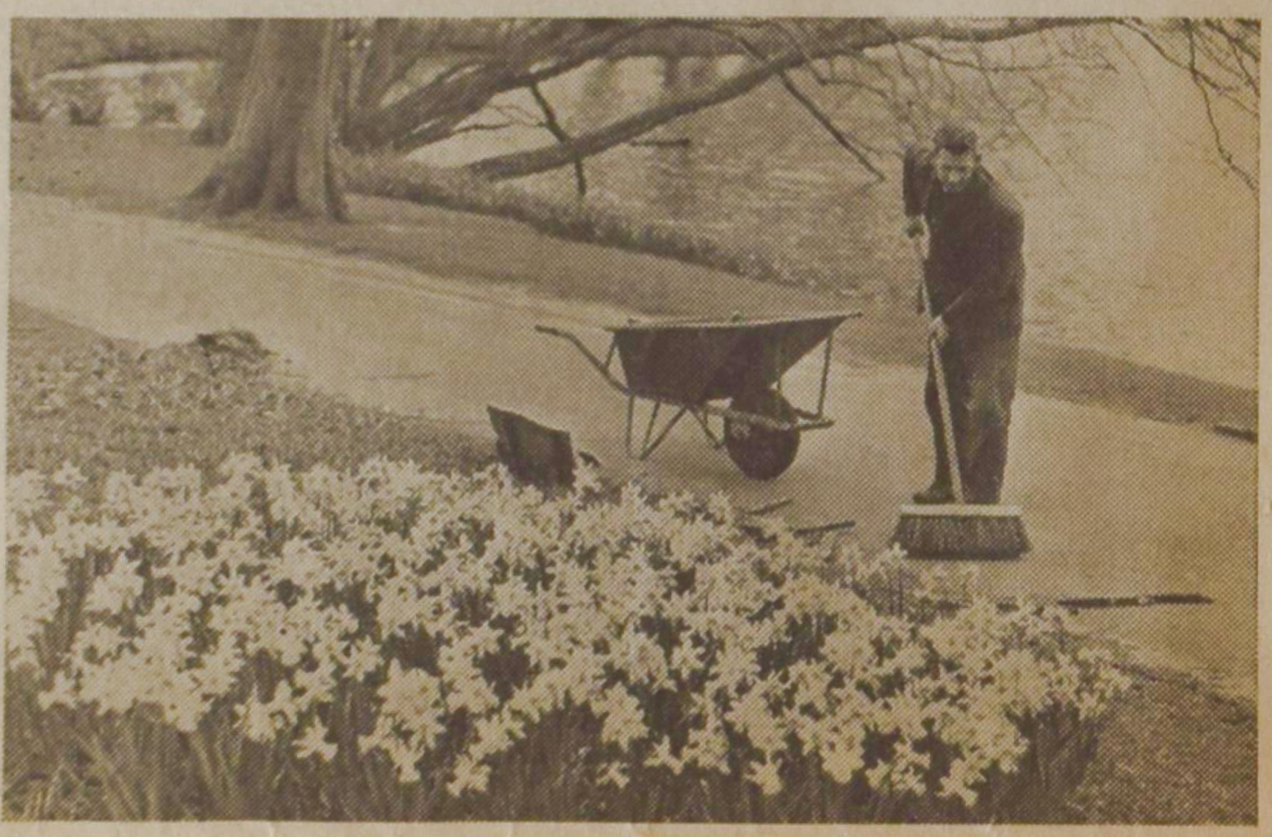

KEUKENHOF MAAKT ZICH OP

LISSE: De Keukenhof zal vóór Pasen weer voor het publiek worden opengesteld, waarmee de lente toch wel officieel een feit is. De tuinlieden doen hun uiterste best, waarvan dit narcissenbed nog maar een kleine proeve is.

Wat U omtrent inkomstenbelasting in Canada dient te weten

Inkomstenbelasting in Canada is gebaseerd op woonplaats of tewerkstelling in het land, ongeacht het burgerschap. Belasting wordt geheven van alle inkomsten met inbegrip van datgene dat na aankomst in Canada uit het buitenland werd ontvangen. Gezinsontheffing en aftrek voor medische uitgaven en andere posten is toegestaan en inkomstenbelasting wordt berekend van hetgeen is overgebleven.

Alle ingezetenen in Canada die belastbaar inkomen hebben moeten op of voor 30 april ieder jaar een aangiftebiljet invullen, zelfs indien Uw werkgever de belasting van Uw salaris heeft afgetrokken. Elke persoon die U loon of salaris uitbetaalt moet U ook een T4 strookje geven dat het gemaakte bedrag en aftrek aangeeft. Deze strookjes worden elk jaar voor 28 februari overhandigd en een exemplaar dient bij Uw belastingbiljet te worden ingesloten. Wanneer U Uw aangiftebiljet per post verzendt dan betaalt U tevens alle verschuldigde belasting of vraagt om restitutie indien U teveel hebt betaald.

De formulieren waarop U Uw inkomen aangeeft zijn verkrijgbaar op alle postkantoren en belastingkantoren. Indien Uw inkomen bestaat uit salaris of loon, gebruik dan de T1 Short formulier. Indien Uw inkomen meer gecompliceerd is en posten zoals huren en provisie zijn inbegrepen, gebruik dan het T1 General formulier.

Gratis inlichtingenboekjes worden bij deze formulieren verstrekt, uitleggend hoe deze correct worden ingevuld. Indien U hulp nodig hebt, bel of ga naar het dichtstbijzijnde belastingkantoor. Advies en bijstand worden zonder kosten en in vertrouwen ter beschikking gesteld. In bepaalde gebieden zijn kantoren en telefoons des avonds open. Let op de couranten en radioberichten.

Op Uw Aangiftebiljet is dit jaar een plaats open gelaten voor aanvraag van restitutie indien U aan het Canada Pension Plan teveel heeft betaald. Dit kan voorkomen bij verandering van werkkring of een periode van werkloosheid. Volledige bijzonderheden worden in de inlichtingenboekjes, die bij de aanslagbiljetten zijn gevoegd, verstrekt.

Nadat U voor de eerste keer Uw aanslagbiljet hebt ingezonden wordt Uw naam aan de verzendlijst toegevoegd en in de komende jaren zult U Uw aanslagbiljet per post ontvangen aan U persoonlijk geadresseerd. Gelieve deze "persoonlijke" Inkomsten Aangifte Biljetten te gebruiken. De adresstrook bevat identificatie nummers die de behandeling van Uw aangiftebiljet bespoedigen. Dit draagt ertoe bij om restitutie, indien U daarvoor in aanmerking komt, spoedig terug te krijgen.

Department of National Revenue
Zijne Exc. E. J. Benson, Minister

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Arbeid

INDUSTRIELE VEILIGHEIDSAFDELING

De voornaamste functie van deze afdeling is het waarborgen van de veiligheid en de gezondheid van alle werklieden in en alle personen die toegang hebben tot alle industriële gebouwen en commerciële gebouwen overal in de Provincie van Ontario. De buitendienst, bestaande uit mannelijke en vrouwelijke ambtenaren, controleert de arbeidscondities en voorzorgsmaatregelen voor veiligheid in alle fabrieken, winkels, restaurants en kantoorgebouwen en onderzoekt industriële ongevallen en rapporteert beroepsziekten. De Afdeling bestaat uit twee divisies: de Veiligheidsdivisie die inspecties in industriële en commerciële instellingen doet en de Divisie Ingenieurswezen die tekeningen van gebouwen en uitrusting onderzoekt en goedkeurt om zeker te zijn dat ze veilig voor werknemers en het publiek in het algemeen zijn.

Tot dat doel is de provincie verdeeld in 36 districten. Voor elk district zijn één of meer ambtenaren voor Industriële Veiligheid aangewezen. Deze ambtenaren streven er voortdurend naar om ongevallen te voorkomen door het ontdekken van en het elimineren van risico's. Zij hebben onder de Industriële Veiligheidswet de bevoegdheid om te bevelen dat gevaarlijke of onbehoorlijk beschermde machinerieën niet gebruikt zullen worden totdat het gevaar volledig geëlimineerd is. De Wet legt straffen op in de vorm van geldboetes en gevangenisstraf.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Wanneer U op de Ga-Vooruit wijze spaart dan krijgt U bovendien **Levensverzekering** !

VERZEKERD SPAAR PLAN

Kies een vijf jaar spaardoel. Het kan variëren van een gering bedrag van $600 tot zelfs zo hoog als $5,000. (Uw gemakkelijke maandelijkse betaling kan van $10 tot $83.33 belopen). Welk spaardoel U ook voor Uzelf hebt gekozen, dat bedrag wordt door Levensverzekering gedekt, voor vijf jaar, vanaf het moment dat U Uw eerste inleg maakt. Dit is boven alle gedane stortingen, plus de extra dividend die Uw spaargelden hebben opgeleverd. Hetzij U voor Uw kinderen's opvoeding spaart, voor de eerste betaling van een nieuw huis, voor een pensionerings spaarduitje.... of zelfs indien U geen speciaal doel op het oog heeft, informeer bij de Directeur van de Toronto-Dominion Bank omtrent de GA-VOORUIT wijze van sparen.... Toronto-Dominion's Verzekerd Spaarplan. Geen medisch onderzoek vereist.

Prachtig Ga-Vooruit idee van
TORONTO-DOMINION
De Bank waar de mensen het verschil uitmaken

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be published without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibilty for opinions by its authors.

WAS THE APOSTLE PAUL A VICTORIAN?

Apologies for the obvious anachronism implied in that question. Chronologically the apostle Paul was not a follower of queen Victoria, of course. He lived some 1700 years before she appeared on the scene as the queen of England and made herself a name in history with her insistance on prudishness, extreme modesty, fashions designed to cover up as much of the body as possible, to hide one's physical sex-appeal.

Theologically, however, the question makes good sense: was that Victorian idea that one's body and sexuality is something to be ashamed of, to be hidden, in harmony with the teachings of the apostle Paul?

Yes, that's a good question. That there is nothing Victorian about the Song of Songs is obvious; there could be no question about that! But how about Paul's writings? Just read I Corinthians 7 and you might well get the impression that he considered sex and marriage little more than a necessary evil: if you have to marry because you just cannot suppress those physcal, natural, sexual desires, alright; it's better to marry than to burn with passion; but it's better not to marry if you have enough will-power to keep such passions under control. And even if you are married it's a good idea if both partners can agree to abstain from the physical enjoyment of each other for a while so that they may devote themselves whole-heartedly to prayer. Doesn't this indicate that Paul had a pretty Victorian mentality; that he considered the body with its desires and sex-appeal something to be ashamed of, embarrassed about? Did he not teach, then, that our being physical human beings of flesh and blood really hinders us in our spiritual life, and those who by the grace of God manage to be least interested in such "fleshy" activities are in the best position to please the Lord? The Roman Catholic Church is pretty Victorian with its teaching that it's more pure and holy for a man or a woman to remain a virgin, to suppress one's physical passions and hide one's sexuality: think of the clergy and the nuns, and of their insistence that married people should not have physical intercourse merely for love's sake, but with the more holy, spiritual motivation to beget a child. Doesn't the apostle Paul support this in I Corinthians 7?

Before we jump to any conclusions, however, we should allow the apostle to be his own interpreter. In Ephesians 5:22-33, for example, he wrote about sex and marriage as someone who knew all about the Song of Songs, and who was in hearty agreement with its far from Victorian contents. He does not grudgingly condone it there, reluctantly allow husbands to "love their wives as their own bodies, to cherish them as they cherish their own flesh"; he **commands** them to do so, and thus to give concrete, physical expression to that mysterious love relationship which exists between Christ, the Bridegroom, and the Church, His Bride. He reminds the Ephesians that sexuality and sex-appeal is a holy, divinely created given: "For this cause a man shall leave his father and mother, and shall cleave to his wife; and the two shall become one flesh." (Eph. 5:31) Paul knew, of course, and obviously didn't mind it, that this quotation of Genesis 2:24 would remind his readers of the observation which immediately follows in Genesis 2 and which would make any Victorian blush with embarrassment: "And they were both naked, the man and his wife, and were not ashamed." Moreover, and significantly, in Ephesians 5 as well as in Genesis 2 there is no mention at all of this physical love-relationship between a man and his wife having to be "sanctified" with the more "spiritual' intention to beget a child out of it.

Of course, in Ephesians 5 Paul wrote about sex and marriage as it was in the beginning, before the fall of Genesis 3, and as it may in principle be restored again after the fall in and through Christ. In I Corinthians 7 he emphasized the fact that in this present dispensation the effects of the fall into sin are still with us, that the Kingdom of God has not yet come to its full realization on earth. Therefore, "in view of the present distress" (I Cor. 7:26), as long as Christ has not yet returned to make all things new, no Christian will expect to find perfect bliss, his "heaven on earth", in sex and marriage, in possessions, etc. (cf. vss. 29-31). A Christian's only ultimate concern is the coming Kingdom of his Lord; this being his most passionate desire: to see this earthly, physical life restored and perfected in and through Christ, he may wish to abstain from sex and marriage, from seeking in it a foretaste of eternal life and love here and now, if this would hinder him in the fulfilment of his calling to promote Christ's Kingdom. For Paul himself it was better to remain unmarried, and so there may be others whose particular mission and calling makes celibacy desirable: "in view of the present distress", not because such a life would be less "physical" and therefore more "spiritual".

Paul never operated with that kind of a distinction. He did not agree with the Greeks who considered our being physical to be unfortunate, a hindrance to the immaterial, invisible, and immortal, religious part of him: the soul. Some of them were ascetics: they tried to do as little as possible for and with their bodies in order to live the truly religious, "spiritual", contemplative life. Others said: o well, since the body is of no religious importance it doesn't really matter what you do with it; you might as well enjoy it and satisfy its passions and desires freely while you are still in the body: let us eat and drank and be merry, enjoy our sexuality, have our orgies, for tomorrow we die.

This Greek philosophy which separates man into two parts: his body as the unfortunate or unimportant, lower, natural, worldly, unspiritual, and his soul as the higher, supernatural, religious one has deeply influenced our Western world, where it also came to those two altogether different expressions: the ascetic depreciation of the physical in the Roman Catholic Church, the embarrassment with the body and its sexuality in Victorianism on the one hand, and the kind of sexual revolution which has come upon us more recently on the other hand, which advocates free love, defines love largely in terms of physical sexuality, and considers the body as a mere object for enjoyment, for public display and uninhibited use to stimulate and satisfy physical, glandular, natural desires.

Paul never separated human life into the physical and the spiritual like the Greeks. And, therefore, he never made a choice or indicated a preference for the one or the other. He was not a Victorian, but provides no support for the sexual revolution which followed the Victorian era either. Paul was in perfect agreement with the Old Testament revelation about man. There the physical man, as he lives and loves and acts in response to his Maker is the real man. God did not create "a body", but **man** of the dust of the ground (Gen. 2:7). What distinguishes him from animals is not that he has a supernatural, immaterial, and immortal soul added to a natural, mortal body, but the fact that God created him to be His image-bearer ("male and female created He them"!), to reflect the life and love and power and wisdom of God in the concreteness of his physical existence on this earth. Because it was so self-evident in the Old Testament revelation that this religious, responsible, human partner of God on earth is as such an altogether earthly, physical being, the (Hebrew) dictionary of the Old Testament doesn't even have a word for "body".

When Paul wrote his letters, however, he had to use the Greek language which does have a word for "body", a word which the Greeks had always been using for their idea of a lower, temporal, unspiritual part of man in distinction from an ideal, supernatural, eternal, religious part: the soul. Paul used that word for "body", but how differently! Your body is not an unimportant, dispensable, unspiritual part of you; your body that's you, o man of God! You must present your **bodies**, yourselves, a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is your reasonable, **spiritual** service. (Romans 12:1) Before the judgment seat of Christ everyone will receive what he has done **in his body**, whether it was good or evil. (II Cor. 5:10) How physical is the spiritual, and how spiritual the physical here!

Therefore: no Victorian embarrassment about one's body and sexuality. Only then is there reason for shame when it is not used to give concrete, physical expression to that deeply spiritual, mysteriously beautiful and intimate, divine love-relationship between Christ and the Church, and therefore between two inseparable partners who are given to each other in marriage, in wholehearted, whole-personal devotion. If there is nothing to be ashamed of, to be embarrassed about, to be covered up in the sight of God, if joined together by and living together in the Lord, the man and his wife need not be ashamed of each other's nakedness (Gen. 2:25); on the contrary: they may sing the Song of Songs after Solomon, in grateful acceptance of God's beautiful creation.

But therefore also: no vulgar, unspiritual, selfish, licentious exploitation of sex in which persons, image-bearers of God, degrade and de-humanize themselves and others as mere bodies. It's not just your body, it's your whole personality, your entire, religious and spiritual humanity which is involved in your sexuality. Writes Paul in I Cor. 6: when you give your body to a harlot, you give **yourself** to her, you who are a member of Christ, who must be at one with Him. The one who joins himself to the Lord, and to his own wife in the Lord, is one spirit with Him. The immoral man sins against his own body; sexuality is not "just" something physical; it touches the very heart and core of his existence as a religious human being, for better or worse; for better if used in the Lord, for worse if abused apart from Him. Hence Paul's urgent plea: Flee immorality. Every other sin doesn't yet involve your body, that is yourself, so directly and intimately. Do you not know that your **body** is a temple, a sanctuary of the Holy Spirit, and that you, as a physical human being, are not your own? You have been bought **with a price: therefore glorify God in your body.** (see I Cor. 6:12-20)

Paul was not a Victorian. Over against the sexual revolution of our day, however, he would preach the Gospel of Him who came not to condemn our sexuality, but to redeem and enrich it; not to deliver us from our bodies, but that we as physical, sexual human beings might have life, and have it abundantly, by cleansing us, not from all sexuality, but from all unrighteousness.

(Rev.) John C. DeMoor,

Saskatoon, Sask.

SCHOOL GRANT LEGISLATION OUTLINED

(Herald Legislature Bureau)

EDMONTON — Private schools applying for government grants, under new legislation which permits such financing, must have been operating independently for three years to qualify, education minister R. H. McKinnon said Thursday, March 9.

In answer to a question by Donald Fleming (SC-Calgary West), he went on to explain the minimum size for such schools to qualify for provincial funds would be at least 30 students and two teachers.

Either the parents or the students must be bona fide residents of Alberta.

Current planning calls for grants on the basis of $100 per pupil he said.

Grants this year, however, will be closer to $70 per pupil, because several months of the calendar year will have already elapsed before the beginning of the new fiscal year in which the grants are begun.

When contacted later, Mr. Fleming said, "that several members of the Legislative Education Committee had asked for more time to study the proposed regulations and to delay the passing of Bill 29 for another year".

"However, the four Cabinet Ministers in this committee: Hon. R. Patrick, Hon. A. L. Hooke, Hon. F. Colborne and the Minister of Education himself strongly supported the proposed qualifications. I was quite pleased to see that and I am happy with the outcome."

Except for the new Christian School in Lacombe-Town, all other 5 Christian Schools in Edmonton, Lacombe-Blackfalds, Calgary and Lethbridge will now qualify for assistance.

SALEM AND CAREERS

by Dr. A. VANDERMAAS

You may wonder what Salem has to do with careers. Well, let me explain this. You may be amazed to hear that there are even two answers to this question.

First of all Salem has committed itself to build a Mental Hospital. Every hospital, whether it is a General Hospital, a Mental Hospital or any other specialized hospital, is somewhat like an industry or a rather large business. Without going to deep into this comparison, we can say that it employs many different workers. At the top there is often a Medical Superintendent. This is a doctor who has followed a course in Hospital Administration and has so become qualified for the difficult position of managing the many medical and administrative angles of the hospital's business. Then there is the Administrator, who in some hospitals may be the Chief Executive, and in other hospitals may be the second in command or right under the Medical Superintendent. This is the man who is responsible for the organization and management of the hospital except for the specifically medical matters. Next, of course, we have the Nurses, about which we will say more in a while, but then there are also the Registered Nursing Assistants, the Laboratory Technologists, the Radiological or X-Ray Technicians, the Medical Record Librarians, the Occupational Therapists, the Pharmacists, Physiotherapists, and Social Workers.

You will now understand that if Salem has an interest in the people it hopes to employ in the future, this involves a big part of the careers a teenager can dream about.

But there is another answer. Salem has committed itself to serve our people in the field of mental health. This involves a much larger area than just the operation of a Psychiatric Hospital. Mental health involves all those activities that we can find grouped around medicine, and that are aimed at assisting the citizens of the country to lead mentally healthy lives. Important factors that control the happiness of people are their working conditions and the right choice of job. Since Salem's main project is still somewhat far off, it can now be of service in assisting people, and especially our young people, in the choice of their future careers. We hope to do this in a series of articles and in this first one we will start talking about Nursing.

THE REGISTERED NURSE

When Nursing is mentioned it will bring to most people a mental picture of a smartly uniformed girl working in a hospital. They imagine her taking temperature, pulse, registration, and blood pressure of the patients under her care, handing out medications as prescribed by the doctor, carrying out certain treatments, helping more seriously ill patients with such things as bathing and feeding, assisting the doctor when he makes his rounds, and supervising the nursing care given by student nurses or nursing assistants. This picture is certainly a correct one, but it is only a very small part of what a nursing career can offer. Let us list some of the fields of nursing.

The hospital nurse may be assigned to do the above described duties on the wards. However, she may also work in the Operating Room, assisting with operations. She may work in the Maternity Ward and Case Rooms helping doctor and mother during the time of delivery. Then she may take care of newborn babies in the Nursery. In the Emergency Department of the hospital she may be tending anything from small cuts to near fatal injuries. She may also, after some special training, work on a Psychiatric Ward.

Private Duty Nurses work in a much smaller area. Instead of having certain duties assigned covering a number of patients, they take full charge of one patient, either at home or in the hospital. They do not have the security of a full time hospital position, but they have the satisfaction of giving each patient undivided attention and of caring for a variety of patients in a year, each of whom requires expert care.

The Public Health Nurse works in schools, clinics, social agencies, and industry. She tries to prevent illness, rather than treating it and does this mainly through checking groups of the population, for instance school children, on the existence of certain diseases that are usually not so obvious as to send the patient to the family physician.

There are further the visiting nurses, as for instance the Victorian Order of Nurses. This organization sends out nurses to care for patients recently released from hospital, or for handicapped or chronically ill. This care is then usually limited to a half to one hour several days per week.

Nurse - Administrators are willing and able to handle responsibility. They are the Head Nurses of the floors, the supervisors who take care of a number of units, and the directors of nursing who are in charge of the nursing care given in a whole hospital. Their duty is more one of planning, preparing, supervising, and evaluating.

As a nurse you can even become a teacher. If a nurse takes a few years of University Training, she can apply as teacher in a School of Nursing, or at the University itself. The requirements are generally about equal as those for other teaching positions.

Some nurses specialize in such fields as Psychiatry, treatment of serious diseases as tuberculosis, alcoholism, and drugaddiction or cancer.

In Foreign Services, Nurses serve the World Health Organization of the United Nations, Government Health Agencies of countries that need such help, the Armed Forces in times of war and peace, and of course our Churches in the Mission Fields. Canadian Nurses apparently are in demand throughout the world.

If a nurse wants to see a lot of Canada, she can apply to be sent to Red Cross Outposts or to Government Hospitals or Mission Stations for Eskimos, Indians, and other Canadians in Northern Canada.

And finally there is the office nurse who helps the family doctor in his private practice.

You can see from this impressive list, that today's Registered Nurse has much more variety in her profession than used to be the case two generations ago. One can almost say that, no matter what her interests are, a girl may find a satisfying and richly rewarding career in nursing.

The outstanding element of this profession is of course, that a nurse earns her living by helping others. The material she works with is composed of her fellow men, often at moments that they need help, sometimes badly so. Therefore, a nurse is in an excelent position to learn to understand people, to recognize their needs and their problems, to have an open mind for others, in short to love their neighbour. Once this understanding grows, she will want

(Continued on page 12)

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

21

The Table of the Lord

When our blessed Lord gave to his disciples the bread and the cup as tokens of his body and blood he said, "Do this in remembrance of me". He made it an institution to be kept. But he did not give it a name. We in the English commonly call it the Lord's Supper; in the Netherlands they usually say, Het Heilig Avondmaal, The Holy Supper; Paul in I Corinthians 10:21 called it The Table of the Lord, as we have it above this chapter.

We may be sure that when our Saviour instituted this blessed sacrament as a remembrance of him and to strengthen the faith of his people, he had in mind also those who would be migrating, becoming strangers in a strange land, to begin a new life. They too would need so much the comfort and assurance which this sacred meal affords.

It was not surprising, then, that when our services began to settle down to somewhat of a regular schedule our people began to long for the Holy Supper and asked about the possibility of having it. According to the rules of Reformed churches this celebration must be properly supervised by a consistory. As long as we were not organized we must look for that to a church somewhere in the vicinity. Since the Christian Reformed Church of Detroit, Michigan, was my calling church, I asked its consistory to send a delegation for that purpose. They readily sent two elders under whose supervision we could celebrate the Holy Supper. Our people usually brought with them from the Netherlands their certificates of membership in a Reformed Church; these we readily accepted, so all could be done in good order. We also invited the members of our Ilderton group to join us for this service: that added to the communion of saints. We were pressed for room in the basement of the Baptist Church in Aylmer. There was no room to set out tables in the front on which the elements might be placed and to which the communicants might come: we had to be satisfied with a small table on which we could place the bread and wine, and the elders simply served the people in their seats. To us from the U.S. this was nothing new; to our friends from the Netherlands it was strange, but it was the best we could do in the circumstances. What struck me especially was the needy people, the humble arrangements, the rich spiritual food administered by a minister from the U.S. and by elders of a church in that country. A bit of international blessed fellowship around the Table of the Lord.

After our Aylmer group was organized into a congregation we did not need the services of the Detroit church anymore, but we still invited the Ilderton folk until they too had their own organization. Those days were always special.

One Sunday morning I traveled eighty miles north and west of Aylmer to serve the Lord's Supper to an unorganized group of believers in Clinton. This group was under supervision of the Christian Reformed Church in Sarnia. Elder Kleefman traveled a hundred miles from there to Clinton and brought the elements necessary. Going to a place under such circumstances one had to take a good deal for granted as to the preparations made. Here too the communications were served right where they were, in their seats with their families. When it was time to pass the bread I gave it to the first man in the front seat. He happened to be one who had not yet made profession of faith and therefore was not entitled to participate. He looked at me somewhat strangely but understood and passed the plate on to his neighbour. In the audience was a young couple who had come with me to meet friends in this group. They had with them two young sons. The younger one when he saw the bread coming felt hungry, wanted to take some of it. But no, that was not allowed! He did not understand and set up a holler. His cry of disappointment sounded through the church.

With a view to such services as these it was a good thing for a home missionary to be in possession of a communion set. Some of our folk in the U.S. had old communion sets which had been discarded when a church could afford something better or changed from the common cup to the individual one. When I was in Grand Rapids in November, 1948, to celebrate the Thanksgiving Day with my family, someone brought me an old communion set, as a donation from some church, to be used in Canada. Very nice. Thank you! My schedule called for a service the next Sunday morning in Windsor, later in the day in Olinda and in Chatham. The night from Saturday to Sunday I spent with friends in Detroit and early in the morning made my way through the tunnel into Windsor. Did I have anything to declare? the customs officer wanted to know. Yes, in my trunk was that communion set. I had to tell him all about it, how I got it, etc. Must I pay duty on it? He did not know. He searched and searched, his books of rules, found no answer. Meanwhile the group of Christians I was to serve was met in the YMCA. The hour to begin arrived . . . Where was the preacher? Held up at customs about a communion set. I urgently reminded the officer of my appointment. In desperation, feeling that there must be some duty on it, he charged me eighty cents. How he arrived at that figure I shall never know, but I paid it and rushed over to the YMCA and conducted the service. Later I was told that there is no duty on a communion set just as there is none on Bibles, hymnbooks, etc. But it was nice to know that I had a communion set in case it was needed.

As long as a group had only one service the communion service was necessarily limited. There was time for only a short sermon before the celebration; to round it off one tried to bring in a short message of application at the end. Usually the time was limited, there was a feeling of being hurried, of trying to crowd too much into a short time. But it was the best one could do in the circumstances. Even so it was perhaps more satisfying than what happened, according to some of our folk, in large churches in the old country in which people came and from which they returned, which took so much time that the minister did not even take time for a message in the beginning but immediately read the Form. Of course, the Form, if read with expression and really followed by the congregation would give enough of a message to prepare for proper celebration. But that is another matter.

This idea that communicants should be seated at tables had a strong hold on many of our people. They felt that since Jesus at the institution was seated at a table with his disciples we too should have a table. For the time being they were willing to go along with what seemed best under the circumstances but they preferred the old method. So in Strathroy, when we had our own church building, I asked the consistory to make a decision and they decided to have tables. I felt that they were entitled to their preference. In other places we continued as we started: remain in the seats. Each method has its pros and cons; neither seems to be essential to a proper celebration.

Our folk in the old country had been used to the common cup in communion. In the U.S. most of our churches had changed to the individual cup. This was new to most of our immigrants. Some of our home missionaries in Canada at once introduced the individual cup: they thought that was a smart thing to do, for it might avoid a debate later on about changing. I did not feel that way. I felt that our folk had so many new things to swallow as it was. Some of them would have difficulty accepting the individual cup. They might feel that the home missionary was taking undue advantage of his position in pushing this through. Since then at least some of my former groups have accepted the individual cup; others have not come to it. Well and good. Let them make the change when they are ready for it.

To our people from the Netherlands the Table of the Lord was a solemn matter. It is: The commemoration of the death of the Son of God for our sins! I remember from my young days in Holland how on Communion Sunday many of the men were especially dressed for the occasion; the ladies appeared in black. In fact, one could tell by the way a woman was dressed whether she planned to partake. Some of them had a real struggle to go through before they dared to come. Preparatory sermons were often stern, warning about partaking in an unworthy manner! Often serious souls went through much searching of heart before they dared to partake. Some of that was perhaps a bit onesided, but let us beware lest we go too far the other way and come in a lighthearted matter of fact way. As our new immigrants found comfort and strength in receiving the benefit of our Lord's death for us, so may we today, on our pilgrimage though somewhat different, receive grace and courage to live in gratitude and loyalty to Him.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE JANUARY LADDER

Names	Problems Points 236 (3)	237 (2)	239 (2)	Sub Total	Previous Total	TOTAL
M. DeJong (III), Stirling, Ont.	3	2	2	7	84	91 Winner!
H. Rombach, Toronto, Ont.	3	0	2	5	78	83
A. Guillaume (V), Edmonton, Alta.	3	2	2	7	60	67
J. Kloosterman, Peterboro, Ont.	—	2	2	4	56	60
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	—	2	2	4	51	55
R. Bouma (II), Belleville, Ont.	1	2	2	5	50	55
W. F. Stokdijk (II), Wolfville, N.S.	3	2	2	7	47	54
S. Boonstra, Willowdale, Ont.	2	2	2	6	45	51
A. Renema Duncan, B.C.	0	2	0	2	47	49
T. P. Palmer (I), Grand Rapids, Mich., USA	—	2	2	4	39	43
H. Langendoen, Toronto, Ont.	0	2	0	2	37	39
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	0	0	2	2	30	32
J. Hengeveld (II), Woodville, Ont.	1	2	2	5	8	13
R. B. Perez, Leamington, Ont.	0	0	—	0	4	4
J. Guldemond, Grimsby, Ont.	0	2	2	4	New; Welcome!	4

REMARKS

As was expected this ladder has a winner; our congratulations go to Mr. M. DeJong, who reached the top for the fourth time, which is an excellent result. The publisher will send you a prize. We are happy to welcome a newcomer: John Guldemond. The low average of 4¼ is due to the tricks of 236.

I suppose that you found out that the solution of No. 238, published last week, did not work; of course not for the white King should stand at QB5 (c5). I did not notice the situation early enough and there was no other way out. I had to cancel the problem.

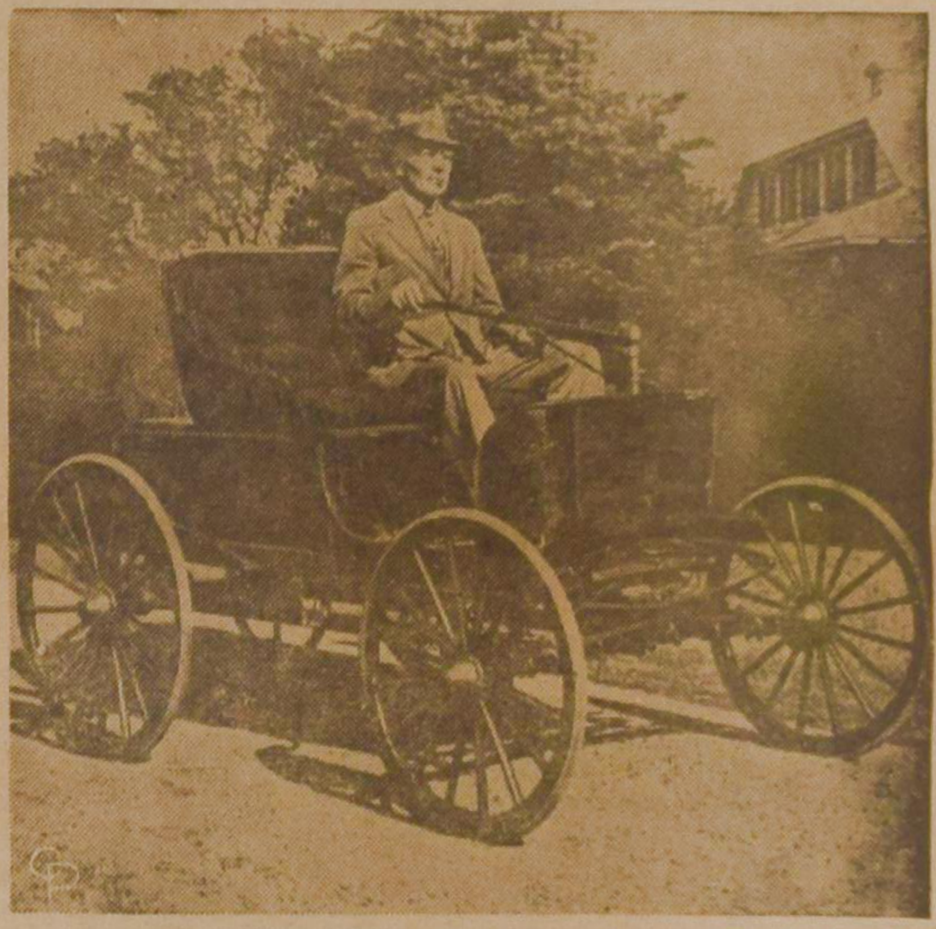

AUTO PIONEER IS DEAD—Shown in a 1945 photo sitting at the tiller of his 1896 Duryea car, J. Frank Duryea is dead in Madison, Conn., at age 97. D u r y e a and his brother, Charles, designed the first successful gasoline-powered automobile built in the United States.

FLUORIDATION OF DRINKING WATER? I OBJECT!

It was a pleasure to receive a letter from someone who is concerned about the risks of fluoridation. The most esential part of this letter you will find below, followed by an answer from me.

. . . .

Dear Dr. Van Belle,

(i) Let us make no mistake; sodium fluoride is a lethal poison. It is a major ingredient of rat poison. In a dose of 2000 ppm (in drinking water) it can cause death.

(ii) As you stated, the fluoride content of the bones is gradually built up: like lead, sodium fluoride is a cumulative poison. It is an elementary fact of chemistry that fluoride displaces calcium; consequently bones with a high fluoride content tend to brittle because of the shortage of calcium.

(iii) Furthermore considering the fact that the fluoride content as accumulative it is logical to conclude that ultimately the fluoride content of teeth will reach toxic proportions. In one out of 5 children (those who do not excrete a high percentage of fluorides) this seems to be the case. They develop various stages of fluorosis (fluoride poisoning) characterized by unsightly mottled teeth.

(iv) In "Fluoridation The Crime of the Century", J. A. Campbell states conclusively that fluoridation contributes significantly to the incidence of arthritis; diseases of the pancreas, the liver and the kidneys; mottling of the teeth and brain damage. Fluoridated districts have a higher incidence of mentally defective children. (The cumulative buildup of fluoride in the mother affects the brain development of the foetus).

(v) Sodium fluoride also causes excessive corrosion in water mains. It accumulates in the pipes in incrustments which far exceed the lethal concentration of sodium fluoride.

(vi) While it is true that many Dental Associations support fluoridation it must not be overlooked that in their ranks are many vigorous, conscientious critics. Furthermore in 1958 the Association of American Physicians and Surgeons passed a resolution strongly condemning the practice.

. . . .

Let us examine all of the facts; bearing no preconceived enmity to each other but rather a united dedication to the truth.

Yours truly,

Mr. J. van D.

Dear Sir,

Thank you for your interesting letter. I will try to answer your objections one by one, but first some general remarks. The concentration of fluoride in water that gives an optimal reduction in dental caries is *1 part per million* (1 ppm). In this concentration long-term ingestion of fluoride is not harmful to bodily health and no fluorosis of significance is associated with this. Also the equipment in use in municipal water systems for the addition of fluoride to the water supply is mechanically adequate and the concentration of fluoride can be controlled within limits of optimal effectiveness and safety. Furthermore I would like to remark that fluoridation is *not the adding of a new substance* to the water; all water contains some amount of fluoride. Fluoridation is merely the adjustment of the level of a substance that is already present in the water.

(i) To come to your statement that a dose of 2000 ppm can cause death. It is never right nor will it be recommended by anyone in his right mind to ingest an overdose of anything, even if the substance is normally required by the body. For example: Every one needs vitamins. They play an essential role in our metabolism, we cannot do without them. However, an excessive intake of vitamin D for example over a prolonged period of time would result in the deposit of calcium in several organs and the outcome could be fatal. As far as fluoridation is concerned 2000 ppm is an overdose. On the other hand 1 ppm is a safe and harmless concentration — the only thing one can expect from this amount is an improvement in our general health and well-being.

(ii) Objection: Bones with a high fluoride content are brittle. Answer: A maximum fluoride level of .3% to .6% was found in middle aged people who had ingested water containing 1-4 ppm fluoride for 25 years. These concentrations had no adverse effect on the bone metabolism. (i, ii, iii, iv, v). Even if the ingestion was as high as 8 ppm no increase in risk of fractures, tumors or other bone abnormalities were found (iv, v). What however was found, was that this high intake of fluoride helped to prevent brittle bones (v). As a matter of fact this knowledge has already been used therapeutically in people with several types of osteoporosis (brittle bones). (vi)

(iii) Objection: Fluoride accumulates, therefore it will reach toxic levels. Answer: I could have been more explicit as far as the fluoride metabolism is concerned. Fluoride is excreted in the urine. When its intake is relatively constant for many years the amount deposited into the bone decreases and the amount excreted in the urine increases progressively. After about 40 years a state of fluoride balance is reached — the daily excretion in the urine is equal to the daily intake (vii). Fluoride excretion is normal even when there is severe kidney disease (viii). Dental studies have pointed out that no mottling of the teeth occurred when the concentration of fluoride in the water was 1.5 ppm or below (ix, x).

(iv) Evidence used: 'The Crime of the Century' by J. A. Campbell. Answer: Numerous studies have been done which disprove Mr. Campbell's statement that fluoridation should contribute to several diseases. It is impossible here to describe each in detail. I would like te refer you to the most extensive reviews given by Smith and Hodge, Hodge, Marting, Dunning (xi, xii, xii, xiv).

(v) Objection: Corrosion of water pipes. Answer: In the *recommended* concentration no corrosion of water mains, pipes and fittings results nor does it adversely affect industrial processes.

(vi) Evidence used: The Association of American Physicians and Surgeons. Answer: The Association should not be confused with the American Medical Association which endorses fluoridation of drinking water. The Association mentioned here did pass a resolution in 1958. It reads as follows:

> Resolution on the use of water as vehicle for drugs.
>
> Whereas, the right to determine what shall be done to one's own body is fundamental and
>
> Whereas, water is necessary for life, and
>
> Whereas, many people are dependent on public supplies for water,
>
> Therefore, be it resolved that the Assembly . . . condemn the addition of any substance to public water supplies for the purpose of affecting the bodies or bodily or mental functions of the consumers . . . .

As you can read this is not simply a condemning of water fluoridation, because it is dangerous. Rather fluoridation is considered here as a political issue and it was probably felt that this aspect of it superseded its benefits to the health of the people.

Again there is massive evidence of the safety of water fluoridation.

Thank you for writing. Discussion is the only way to get everything into the proper perspective.

Respectfully yours,

Dr. J. van Belle

References:

(i) McClure, F. J.: Pub. Health Rep. 59:1543, 1944.
(ii) Stevenson, C. A. and Watson, A. R.: Am. J. Roentgenol. 78: 13, 1957.
(iii) Geever, E. F. et al: Pub. Health Rep. 73:721, 1958.
(iv) Leone, N. C. et al: Pub. Health Rep. 69:925, 1954.
(v) Leone, N. C. et al: Am. Journal Roentgenol. 74:874, 1955.
(vi) Rich, C. et al: J. Clin. Invest. 43: 545, 1964.
(vii) Machle. W. et al: J. Indust. Hyg. 24:199, 1942.
(viii) Smith et al: Am. Med. Assn. Arch. Ind. Health 11:2, 1955.
(ix) Dean, H. T. et al: Pub. Health Rep. 56:761, 1941.
(x) Dean, H. T. et al: Pub. Health Rep. 57:1155, 1942.
(xi) Smith and Hodge: in Fluorine and Dental Health: The Pharmacology and Toxicology of Fluorine.
(xii) Hodge: Proc. Nutr. Soc. 22: 111, 1963.
(xiii) Martin: Brit. Dent. J. 119: 312, 1965.
(xiv) Dunning: New England J. Med.: 272-30, 84, 1965.

Mao Tse-tung

③

Zodra Japan de oorlog had verloren, werd China al spoedig voor de vraag geplaatst: wie zal China gaan regeren — Chiang Kai-shek of Mao Tse-tung? Want het was algemeen bekend dat het gemeenschappelijke front, dat in de oorlog tegen Japan was gevormd, slechts een wassen neus was. Men zou nu tot een beslissing moeten komen. Mao Tse-tung, Chiang Kai-shek of een compromis om zodoende een nationale regering te vormen.

1945—1949

Mao had gedurende de oorlog met Japan een rijk opgebouwd in Yenan, in het Noorden van China gelegen. Het was geen weelderig bestaan voor de Soviet gemeenschap in Yenan. Verstoken van de rest van China, met de Japanezen in de buurt, en zonder hulp van de Russen — hun communistische kameraden! — waren de aanhangers van Mao op zich zelf aangewezen. Krachtige leiding hield echter de groep bijeen, ook al spande het meermalen tussen de leiders. Deze ontberingen zouden echter van tijdelijke aard zijn, zo beweerden ze, en bovendien kon men het communistische paradijs niet bereiken zonder het station van de ontbering aan te doen. Mao leefde zelf ook naar deze regel. Eenvoudig gekleed, gehuisvest in een grot, bracht hij de jaren van 1935-1947 door. De vrouwen van de leiders moesten evengoed allerlei werkzaamheden verrichten als iedere andere vrouw. Er was één lichtpuntje. De communistische guerillabenden verwierven zich een uitnemende reputatie. Zij maakten het de Japanezen geducht lastig, terwijl de legers van Chiang Kai-shek meer dan eens de strijd tegen de Japanners verloren. Daar kon men dus met recht trots op zijn. Ondertussen groeide de aanhang van Mao gestadig. Steeds meer boerenarbeiders sloten zich bij Mao aan. Zelfs intellectuelen, die de corrupte regering van Chiang beu waren, boden Mao hun diensten aan.

Zodra de oorlog met Japan over was, zorgde Chiang Kai-shek er voor dat hij de Amerikanen op hun hand kreeg. Zij beschikten over een leger, vervoersmiddelen en legermateriaal. **Dat is wat** Chiang juist nodig had. Want hij moest, voordat Mao en zijn guerillabenden de kans zagen om meer grondgebied in het Noorden te bezetten, in elk geval zorgen dat de steden van de Noordelijke provincies in zijn bezit kwamen. Mao, had, hoewel hij over geoefende mannen beschikte, gebrek aan modern oorlogsmateriaal. Hij kon Chiang, voorzien van Japans en Amerikaans oorlogsmateriaal, niet in de pan hakken. Daarom trokken Mao en zijn aanhangers zich terug in de grotten, om vandaar uit Chiang en zijn troepen te bestoken.

Rusland koos geen partij voor Mao, maar, op aanraden van Stalin, raadde het de communistische partij in China aan om zich aan te sluiten bij de Kuomintan, de regering van Chiang, en niet bij de zelfstandige, communistische groep van Mao. Was Stalin bang voor Mao's invloed? Of was Stalin, evenals de westerse landen, volkomen verkeerd ingelicht over de Chinese toestanden? Inplaats van Mao te helpen, plunderden de Russen de fabrieken in Manchurye leeg, evenals zij dit in de Oosteuropese landen deden. Rusland had door de oorlog met Duitsland veel schade geleden en kon daarom heel goed wat machines en oorlogsmateriaal gebruiken. Dit materiaal ging dus Mao's neus voorbij.

Ondanks Mao's hachelijke situatie, won hij toch steeds meer de harten van de Chinezen die de corrupte regering van Chiang niet langer konden dulden. Wat moest Amerika nu doen? Generaal Marshall was zelf evenmin enthousiast over Chiang's regering. In het communisme van Mao zag hij eveneens weinig heil en de derde groep, bestaande uit intellectuelen en zakenlieden, was te klein om een invloedrijke positie in te nemen. Laatstgenoemde groep bestond uit volbloed nationalisten. Zij waren gekant tegen het imperialisme, maar waren ook gekant tegen Chiang en zijn corrupte regering en voelden bovendien weinig voor de ideeën van Mao.

Op de duur kon Chiang het niet tegen Mao houden. Mao veroverde steeds meer land, versloeg Chiang's beste legers en maakte veel oorlogsbuit, zodat Mao in staat was over te gaan tot de aanval. Chiang probeerde in 1949 nog vrede te sluiten om zodoende te trachten te redden wat er nog te redden viel, maar tenslottee zocht hij een heenkomen op het eiland Formosa. Wat moesten de aanhangers van de derde groep nu doen? Chiang volgen? Zij wisten wat ze van hem konden verwachten. Daarom sloten zij zich aan bij Mao, met dien verstande dat zij hun vrijheid zouden behouden. Eerst werd met hen rekening gehouden, maar het duurde niet lang of zij werden gedwongen naar Mao's pijpen te dansen. Zo werd Mao de onbetwiste leider van de Chinese Volksrepubliek die op 1 oktober 1949 werd uitgeroepen.

HET COMMUNISME IN PRAKTIJK GEBRACHT

Mao liet er geen gras over groeien. Hij zette alles op alles om zijn ideeën uit te voeren. Dit betekende allereerst dat de boerenbevolking (85% van de Chinese bevolking) moest worden geholpen. De landeigenaren werden voor de rechtbank gesleept. Het volk werd in staat gesteld om kritiek op hen uit te oefenen. Immers van nu af aan zou de vergeten massa worden ingeschakeld. Het land werd onder de arme boeren verdeeld. Men vormde coöperatieve bedrijven, waarop iedereen, vrouwen en kinderen inbegrepen, werkzaam was. Samen zou men gaan werken aan de toekomst van China! Om dit doel te bereiken moest iedereen meedoen en moest er hard worden gewerkt. Militaire opzichters werden aangesteld om het werk in goede banen te leiden. Dit ging echter niet altijd even best. Sommigen van hen waren ware despoten, die geen medelijden toonden voor vrouwen, ouderen en kinderen. Misdaad werd eveneens gepleegd. Bovendien voelden de boeren er weinig voor om al het graan aan de staat af te leveren. Ouders waren ontevreden omdat hun kinderen door anderen werden opgevoed, opdat de ouders van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op het land konden werken. Immers alles moest worden opgeofferd op het altaar van de god: de staat. De boerenbevolking kon wel inzien dat er hard moest worden gewerkt om de hongerige magen van het toenemende aantal Chinezen te vullen, maar men geloofde dat dit doel eveneens op een minder wrede en barbaarse manier zou kunnen worden bereikt.

Mao woonde nu in Peking en bemoeide zich in die tijd niet altijd met de regeringszaken. Vaak trok hij zich terug om te studeren. Toch drongen op de duur ook de klachten tot zijn paleis door (hij woonde nu niet meer zo sober als in Yenan) en besloot dus tegenmaatregelen te nemen. Hij trok er op uit en bezocht de boeren om naar hun klachten te luisteren en verbeteringen aan te brengen. De pers zorgde er voor dat aan deze bezoeken voldoende aandacht werd besteed. De boeren stelden Mao's bezoeken zeer op prijs. Mao was toch **hun** man. Hij kon het ook niet altijd helpen dat het kwaad van de bureaucratie voortwoekerde.

Hoewel er verzachtende maatregelen werden genomen, bleef Mao voet bij stuk houden wat zijn theorieën betrof. De revolutie moest rusteloos voortgaan. Er moest hard worden gewerkt en veel genoegens en hoge lonen worden ontzegd. Het ging immers om de glorierijke toekomst! Daarvoor moest men iets over hebben. In elk geval kon de massa (de boeren) zeggen dat zij werden meegeteld en hun werk werd gewaardeerd.

Inmiddels nam de kritiek op de bourgeoisie toe en werden de fouten toegeschreven aan het beleid van de bureaucratie — de lui die liever in de kussens wilden zitten en bang waren vuile handen te krijgen.

Wij mogen de psychologie van deze propaganda niet veronachtzamen. Eeuwenlang hadden de bureaucratie en de bourgeoisie de lakens uitgedeeld en waren de boeren genegeerd en verdrukt. Men kan zich een culturele revolutie dan ook niet indenken zonder de verhouding platteland-stad, zoals die vóór 1949 bestond.

KRITIEK

Ondanks de bezoeken van Mao en de kritiek op de bureaucratie (ook Mao zelf leverde kritiek op deze groep) werd er vooral door de intellectuelen en zakenlieden (de derde groep die in 1949 besloten had met Mao samen te werken) kritiek geleverd op het communistisch beleid. Trouwens sommige communistische leiders, zoals Chou En-lai en Liu Shao-chi, konden zich evenmin in alles verenigen met Mao's ideeën en beleid.

In 1957 kreeg Mao plotseling een 'goede bui' en nodigde de kritici uit om hun kritiek openlijk bekend te maken. Waarom liet Mao hen toe om kritiek te leveren? Zag hij wel in dat de partij ook niet feilloos was? Wilde hij de kritiek gebruiken om later de 'red guards' tegen de kritici op te stoken? Was hij werkelijk in een goede bui? Of liet hij om psychologische redenen de intellectuelen wat stoom afblazen? Het is moeilijk om hierop een afdoend antwoord te geven. Hoe het ook zij: de kritiek brak los. Zo zelfs dat Mao zijn controle over de pers verloor. Zijn theorie "Laat honderd bloemen bloeien, laat honderd scholen met elkaar redetwisten" bleek in de praktijk onuitvoerbaar te zijn. Het communisme kon geen honderd verschillende ideeën naast zich dulden, zonder gevaar te lopen om door andere theorieën te worden overvleugeld. Mao stak er dan ook gauw een stokje voor. De reactionairen werden op het matje geroepen en moesten 'bekerings-oefeningen' doen. Zij moesten de leer van Mao bestuderen, handenarbeid verrichten om zodoende tot het inzicht te komen dat alleen de leer van Marx en Lenin China konden redden. Velen werd 'bekeerd'. Na de 'oefeningen' beleden ze hun zonden en erkenden ze dat het communisme, hoewel de regeringspersonen soms faalden, toch onfeilbaar was.

De communistische tegenstanders, die wel inzagen dat Mao door het volk als de leider werd erkend, hielden zich nu maar rustig. Mao wist echter heel goed dat zijn kameraden nog steeds kritisch tegenover Mao's leer stonden. Mao had inmiddels alle contact met Rusland verbroken en alle Russische hulp van de hand gewezen, maar alle Chinese leiders waren er niet van overtuigd dat China reeds op eigen benen kon staan. Bovendien kon Mao wel hele plannen beramen om Azië voor het communisme te winnen, maar hij vergat, volgens de kritische leiders, dat de Westerse landen niet zo wreed waren als hij wel dacht. Zij waren ook bereid om onontwikkelde landen te helpen en hadden voor het merendeel hun koloniën verlaten, zonder de dreiging van China of Rusland!

Mao trok zich niet veel van deze kritiek aan. Hij is zo verhard in zijn orthodoxe communisme, dat hij niet gauw zal toegeven. Heeft het verleden niet bewezen dat Mao het bij het rechte einde had? Wie had vroeger ooit gedacht dat Mao nog eens aan het hoofd zou staan van het Chinese rijk? Wat was er overgebleven van de Kuomintan? Men moet, zo denkt Mao, niet te gauw voor de moeilijkheden uit de weg gaan. De andere leiders vragen zich soms toch wel eens af of het volk dit harde leven op de duur zal nemen. De fabrieksarbeiders vragen reeds om hogere lonen!

Mao houdt echter voet bij stuk. Zijn revolutie moet doorgaan. Die hogere lonen komen later wel. Hij moet echter haast maken met zijn plannen, want hij is niet zo jong meer. Bovendien heeft hij nu voor een groot deel het volk nog op zijn hand. Om de jongeren niet te vergeten! Zie eens hoe ze zijn leer bestuderen! Nooit heeft men in de geschiedenis zoiets meegemaakt. Laten zijn mede-leiders maar praten. Hij zal hen tonen waartoe deze enthousiaste jongeren in staat zijn. Hij zal een culturele revolutie ontketenen tegen de bureaucraten en de revisionisten. Dan zullen ze wel een deuntje lager gaan zingen.

Waarschijnlijk is dit één van de oorzaken waarom Mao de culturele revolutie begon. Het is echter mogelijk dat deze culturele revolutie werd aangewakkerd door een zekere bewustwording van de boerenbevolking. Misschien speelt ook een zekere onrust over het wel en wee van China een rol. Het gaat China niet altijd zo voor de wind, maar door al de propaganda van de afgelopen jaren kan men moeilijk tot realiteitsbesef komen. Het is moeilijk te beoordelen hoe de vork in de steel zit. De berichten zijn nog steeds verwarrend, zodat het onmogelijk is uit te maken in welke richting China in de toekomst zal gaan.

Chou En-lai is tegenwoordig ook weer in het nieuws. Heeft hij de leiding overgenomen? Hij staat bekend als een revisionist; iemand die de Russen niet zonder meer beschuldigt als verraders van Marx en Lenin en de communistische leer wat minder onfeilbaar neemt als Mao.

Wij wagen ons niet aan voorspellingen.

Toch moeten we de vraag onder ogen zien: wat moeten wij zeggen van wat zich in China nu afspeelt? Wij willen slechts enkele punten noemen.

- De houding van de westerse wereld van voorheen keuren we af. Eveneens de negatieve houding in de tijd toen China om hulp vroeg.
- Eveneens keuren wij de bureaucratie in China af en erkennen dat de corrupte leiders moeten worden gestraft. De regering van Chiang Kai-shek liet dan ook veel te wensen over.
- Dat de massa (de boeren) vroeger werden verwaarloosd was fout. Wij respecteren in Mao dat hij oog heeft voor het onrecht de boeren aangedaan.
- Wij wijzen echter het staatsbegrip van Mao af. Wij geloven niet dat alles aan de staat onderworpen moet zijn, tot zelfs het gezin en individuele rechten en bezittingen toe.
- Wij gaan niet accoord met de communistische geschiedenisbeschouwing. Wij geloven niet dat de klassenstrijd een natuurlijke ontwikkeling is in het verloop van de wereldgeschiedenis.
- Evenmin geloven wij in een klassenstrijd om zodoende tot een gelijkheid van alle mensen te komen. Volgens ons geloof zit de misère niet in de verschillende groeperingen (arbeiders en intellectuelen), maar voornamelijk in het **hart** van de mens. Natuurlijk zijn de sociale verhoudingen van groot belang voor een gezonde maatschappij, maar wij geloven niet dat de communistische structuur van de maatschappij geleidelijk de maatschappelijke- en levensproblemen zal oplossen. Zolang de zonde heerst, zoeken wij vergeefs naar een paradijs.

WIJ LAZEN VOOR U

THY WAY IS MY WAY.
A book for young people who make confession of faith.
Edited by Rev. Michael De Vries. Illustrated and designed by Willem Hart.
Published by Credo Publishing Company, 33A Haas Rd., Rexdale, Ont.

"Hier is eindelijk het boek waarop u gewacht hebt," zegt de uitgever in een reclame pamflet omtrent dit boek, en dat kon wel eens waar wezen. We zijn niet bepaald verwend met boeken die aan de belijdenisklas tot een aandenken gegeven kunnen worden. Het komt practisch elk jaar weer op hetzelfde terecht. De uitgever en de eindredacteur verdienen alle lof dat ze nu met zo iets origineels en moois voor de dag zijn gekomen.

Om het bijzondere van deze uitgave wil ik er uitvoerige aandacht aan geven. De sterke linnen band geeft aan de voorzijde op fel rode achtergrond een zwart kruis te zien, aan de top waarvan in een cirkel het Christus-monogram geplaatst is. Eronder staan de titelwoorden: Thy way is my way. Wie daar even op zit te kijken, komt ervan onder de indruk. Thy way is de weg van het kruis, door lijden tot overwinning, die weg van gehoorzaamheid en liefdedienst. De woorden zijn feitelijk een gebed: Heer, laat mij door Uw genade, in Uw weg mogen gaan.

Wat aan de buitenkant zo boeit, wordt in het boek zelf teruggevonden. Er is aan deze uitgave uiterste zorg besteed. Ik meen zorgvuldig te hebben gelezen maar ik ben slechts twee drukfouten tegengekomen. Dat is kortweg een unicum. De compress druk vermoeit een beetje, temeer omdat de inkt niet fel zwart is. De kunstenaar Willem Hart heeft zich volkomen uitgeleefd op de moderne illustraties. Zeg niet te gauw dat u het niet begrijpt. Plaat voor plaat heeft een boodschap. Hier wordt bewezen hoe de moderne kunst het evangelie kan dienen. De illustraties maken het boek temeer tot een waardevol geheel.

En nu de tekst nog. Acht verschillende auteurs hebben dit boek geschreven. De eindredacteur is een van hen; hij heeft dus terreinen verdeeld en onderwerpen en schrijvers gekozen. Dit is niet genoeg als men een geheel verkrijgen wil. Maar misschien is dat wel helemaal de bedoeling niet geweest. In elk geval hebben we nu een boeket voor ons met verschillende bloemen. In ieder hoofdstuk verandert de stijl en de opzet en de manier waarop de schrijver zijn lezers tracht te benaderen. Jongelui vinden dit waarschijnlijk fris en aantrekkelijk. Het is tenslotte voor jongelui bedoeld en geschreven.

Het is de redacteur gelukt voor elk terrein een trouwe en wijze gids te vinden. Het hele boek is door en door Schriftuurlijk en elk hoofdstuk brengt op een of andere manier weer terug bij de stemming die titel en band-opdruk teweeg brengen: Heer, leer mij in Uw weg te gaan.

In zover heb ik niets dan lof en ben ik dankbaar, zelfs vol waardering voor deze kloeke poging nu eens iets heel bijzonders te bieden voor mensen die juist belijdenis van hun geloof hebben afgelegd.

En toch vraag ik me af of de schrijvers erin geslaagd zijn het hart te bereiken van hun lezers en lezeressen. Zijn ze ervoor gaan zitten om nu eens met die jonge mensen die ze in gedachten hadden een goed en raak gesprek te hebben? Het is duidelijk dat al de schrijvers predikanten zijn want in elk hoofdstuk komen soms veel, soms weinig gedeelten voor die zomaar uit een preek konden weggeknipt zijn. Dominees willen altijd betogen, en nog eens betogen, maar dat had in zo'n boek nu eens volkomen contrabande moeten zijn. Ik zeg niet dat het boek te hoog vliegt, maar ik heb wel het gevoel dat het niet aanspreekt zoals het zou hebben moeten aanspreken. Ik heb het geen enkele keer uit handen moeten leggen om eens even te zitten mediteren over het meeslepend mooie dat ik daar juist gelezen had.

En toch staan er heel veel kostelijke opmerkingen en adviezen voor jonge harten in dit boek. Hier denk ik vooral aan de hoofdstukken over bijbellezen en bidden. De eindredacteur heeft stellig uit bescheidenheid zijn eigen bijdrage aan het einde geplaatst. Dat heeft nu echter tot gevolg dat het boek, dat naar vorm en inhoud zo voortreffelijk begint, (hoofdstuk I is getiteld: Geen Andere Naam!) sluit met de gave die God in het verschil der geslachten heeft gegeven. Misschien ligt het aan mij, maar ik verwachtte een sluiting met meer perspectief, met een onderwerp dat samenhangen zou met het "Geen andere naam" van het begin.

Mijn critiek dient slechts om de waarde van dit bijzondere boek te onderstrepen. Al zijn er schaduwzijden, we hebben toch een mooi geschenk beschikbaar gekregen voor Pasen of Pinksteren als weer velen hopen openbare belijdenis des geloofs af te leggen. We moeten deze kans zeker niet voorbij laten gaan. Maar dan wordt het wel tijd dat u iets gaat doen. De prijs van het boek is onbegrijpelijk laag, namelijk $2.95. Dit kan voor niemand onoverkomelijk zijn, zou ik zeggen.

F. Guillaume.

AT LAST! HERE IS THE BOOK YOU HAVE BEEN WAITING FOR!

THY WAY IS MY WAY

Credo Publishing feels that a need will be filled by this lively new book written especially for young people who have confessed their faith. The book is scheduled for publication March 21, 1967.

EDITOR: REV. MICHAEL DE VRIES

Contributors: Rev. A. Kuyvenhoven, Rev. H. Van Andel, Dr. P. Schrotenboer, Dr. G. Spykman, Rev. J. Vriend, Dr. R. Kooistra, Rev. L. M. Tamminga.

Illustrated by Mr. Willem Hart.

CHECK THESE FEATURES:

- *80 pages of easy to read type*
- *Hardbound, linen cover*
- *Presentation page*
- *Eight lively chapters, eight original illustrations*
- *Popular price of $2.95 per copy*

CREDO PUBLISHING COMPANY

33A Haas Rd., Rexdale, Ont. 244-7009

Rev. Michael De Vries, editor of 'Thy way is my way', checks page proofs with publisher C. C. Vanderiet. The book is the first major publishing venture of Credo Publishing Company.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij

C. STEENHOF
(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL—AMSTERDAM
$335.—

met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

BEZOEK AAN WASHINGTON, D.C.

Al een paar jaar hadden we het er over gehad, maar eindelijk was het dan toch zover, en brak de dag aan dat we ons vaak uitgestelde vakantiereisje naar Washington zouden beginnen. Het was nog geen voorjaar, en het vroor dat het kraakte, des te plezieriger om er in deze tijd van het jaar een paar dagen tussen uit te gaan. De kinderen werd als troostprijs een cadeautje beloofd, en direct werd bedongen dat het "please, no puzzles or books, but a gun" moest wezen. Verder waren ze weinig onder de indruk bij het afscheid nemen. Ze beloofden vlot het de waarnemende tante niet te lastig en ongemakkelijk te maken, maar het bleek zonneklaar dat ze zich in hun hart al lang hadden voorgenomen onze afwezigheid ten volle uit te buiten. Toen we wegreden zagen we ze wuiven door het raam, de ene maakte nog gauw even een schietbeweging, en de andere vormde met zijn mond de woorden "Pow-wow". Een herinnering aan onze belofte, de "gun". Alleen de kleinste trok een lipje.

We zouden met de trein gaan en tot New York verliep alles naar wens. Monter stapten we uit op New York's enorm Central Station, waar iedereen altijd haast heeft, en het altijd zwart van mensen ziet. De enorme drukte is overweldigend. Drie kwartier later zou de trein naar Washington vertrekken, en in onze onnozelheid dachten we dat we na een klein wandelingetje wel op het Pennsylvania Station zouden belanden. Op ons gemak kuierden we in de richting die de pijlen aangaven, haast wat superieur voelend in dit gewemel van haastende mensen. Iedereen moet werken, dus jakkert voort, maar als je vakantie hebt ren je niet, dan wandel je. Maar deze verheven stemming duurde tot de pijlen ophielden bij de trappen die naar beneden leiden naar de subway.

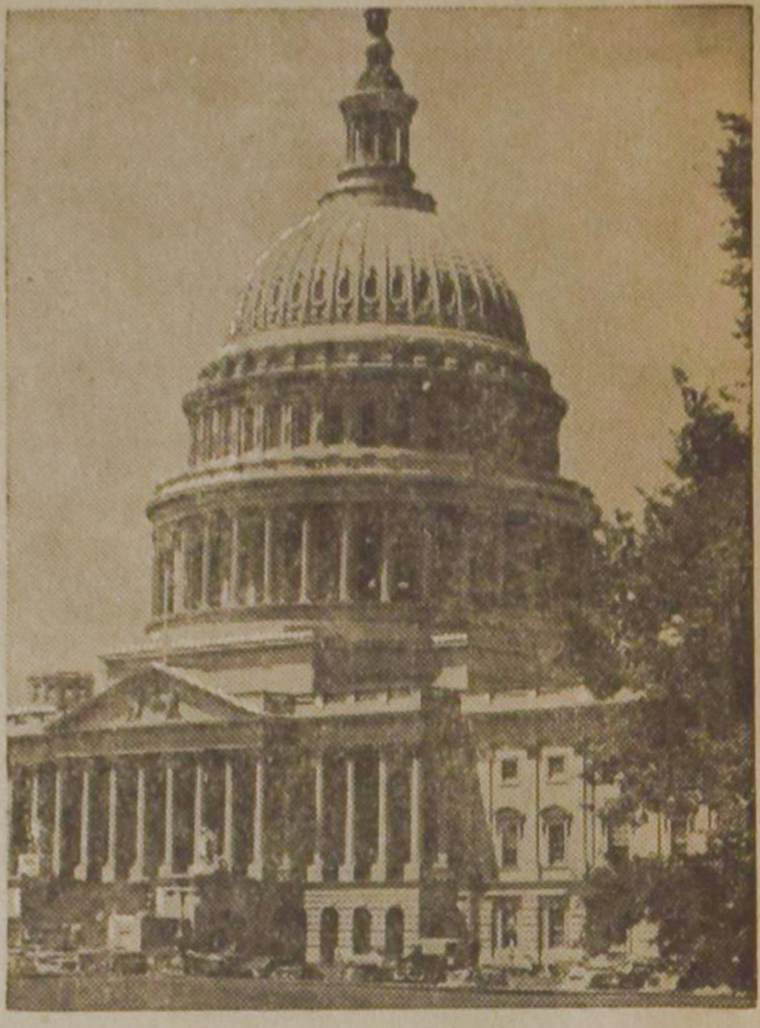

"The Capitol" - Washington

Toen werd het gekker. Overal stonden borden met namen, maar nergens het begeerde bord met Pennsylvania Station. En de menigte begon te duwen. Wat verwezen keken we rond, en toen klopte een jonge man met een Oosters uiterlijk ons op de schouder. "You must be strangers here," vertelde hij gans overbodig, "where do you want to go?" Het bleek dat hij hier ook moest wezen, mooier kon het al niet, en de volgende twintig minuten kleefden we als het ware aan hem vast. "It's easy, once you know it," vertelde hij monter, terwijl wij met gezwinde pas achter hem aan hijgden. en hij ons van de ene subway trein in de andere duwde, en van het ene perron op het andere. Eindelijk stonden we wat verwilderd en buiten adem op het begeerde Station, en onze weldoener was in de menigte verdwenen. Maar hij had ons het gevoel gegeven dat New York een vriendelijke stad is. Bepaalde mensen, die je maar vluchtig ontmoet, hebben soms iets dat opvalt, waardoor je ze niet zo gemakkelijk vergeet. Het is een veilig gevoel dat je toch niet gewaar wordt welke indruk jezelf wel maakt op vreemden.

Washington was een verademing na New York. Hier ook wel enorme drukte op het prachtige Union Station, maar meteen buiten vielen de mooie brede Avenues op, en de prachtige witte gebouwen, waarvan sommigen aan afbeeldingen van Griekse tempels doen denken. Een stad om meteen van te gaan houden. Het leek of de lente al te ruiken was, de temperatuur was zo rond de vijftig graden. Eind maart, begin april wordt hier het Cherry Blossom Festival gehouden. Toen we op onze plaats van bestemming arriveerden, struikelden we haast over de corpulente portier. Hij stond namelijk vlak achter de voordeur, en omdat hij volkomen onbeweeglijk stond te slapen viel hij niet op. Moeizaam en blijkbaar onwillig opende hij een paar zware oogleden, en nadat we de sleutels in ontvangst hadden genomen bracht hij ons zwijgend naar boven. Nog steeds zwijgend stak hij in afwachting zijn hand uit toen we bij onze kamer beland waren; alleen toen hij zijn loon in ontvangst nam zei hij welwillend: "Thank you". Een gesprek met hem aanknopen bleek haast onmogelijk te zijn, het scheen hem niet te interesseren of teveel te vermoeien. In de daarop volgende dagen stond hij meestal dromerig voor zich uit te staren als we hem zagen, of hij sliep. Een volkomen ontspannen persoon. Elke dag kan men in Washington plaats bespreken voor een bustour, ook 's winters, en ook nu al was de stad vol toeristen. De chauffeur liet ons de volgende dag "seventy points of interest" zien, en een stuk of tien keer kon men uitstappen, om op zijn gemak een beroemd gebouw te bezichtigen. De bewondering voor deze stad groeit met de minuut. Een Franse ingenieur, die gevochten had onder George Washington in de Revolutie, Pierre L'Enfant, maakte aan het eind van de achttiende eeuw een plattegrond van de te bouwen hoofdstad. Het is overal te zien, dat alles met veel overleg is gebeurd. Brede lanen, parken, historische monumenten, alles is even harmonisch verdeeld.

Om de haverklap noemde de chauffeur getallen, hoeveel "million dollars" dit gebouw wel niet gekost had, en hoeveel square feet de oppervlakte van een ander bouwwerk wel niet was. Bij het Lincoln Memorial kon iedereen uitstappen. Een enorme witte tempel, gesteund door 36 zuilen, die ieder een staat vertegenwoordigen. Ieder die de moeite neemt alle trappen te beklimmen, staat tegenover het standbeeld van Abraham Lincoln, de president die gezorgd heeft voor de afschaffing der slavernij. Dan is er het Washington Monument, de lange, witte, spits toelopende toren die heel Washington beheerst, en waarin men met een lift naar boven kan. Men passeert het Jefferson Memorial, dat omringd is door kersebomen, door Japan geschonken. Van dit koepelvormig gebouw, omringd door water, het "Tidal Basin", wordt verteld dat het de meest gefotografeerde plek ter wereld is. En eindelijk: "The White House". De chauffeur leek blij te zijn een half uurtje vrijaf te krijgen en kondigde opgewekt aan: "Now you can all visit Lady Bird, Linda Bird and the birds", en iedereen lachte beleefd. Het geeft een bijzondere gewaarwording het gebouw te bezichtigen waar het hart van de vrije wereld klopt. Een gedeelte is open voor het publiek, en elke dag trekken drommen mensen door de Eastwing. De "Red Room" en de "Blue Room" doen hun naam eer aan, beide zijn aangekleed in blauwe en rode kleuren. De "Jacqueline Kennedy Rosegardens" waren nog kaal.

In het hartje van de stad, op een heuvel, staat het trotse bouwwerk het "Capitol", zetel der Amerikaanse regering. Als spaken van een wiel komen de Avenues samen op Capitol Hill. De enorme koepel of "Dome" op het hoofdgebouw is in heel Washington te zien. Ook hier zijn "guided tours" en alle schatten van de States lijken wel in dit gebouw samengebracht te zijn. Het is alles marmer, goud, beschilderde muren en beeldhouwwerk wat men ziet. Als men tassen en fototoestellen achterlaat mag het publiek ook in de zaal waar de "Senate in Session" is.

Na een dag boordevol indrukken had iedereen een wee gevoel in de maag, en het was al laat toen we bij het restaurant belandden, dat de naam droeg "Friendly Bill's Place". Aan de buitenkant zag het er eenvoudig genoeg uit, maar pas toen we zaten merkten we dat we de enige gasten waren en het hele geval nogal chique was. Friendly Bill deed zijn naam eer aan. Hij sloofde zich geweldig uit, het was er nogal schemerig, maar meteen werden er een paar kaarsen aangestoken, en uit alles bleek dat de jonge, energieke eigenaar wilde dat zijn klanten terugkwamen. Bill huppelde meer dan hij liep, en met zwierig gebaar werd een salad voor onze neus gezet, en na wat gefluister in de keuken kwam een in 't zwart gestoken jongeman te voorschijn, die achter de piano plaats nam. Weldra klonk de ene dromerige wijs na de ander door het restaurant. Het zou erg romantisch zijn geweest als onze magen niet zo geknord hadden, en het niet zo lang duurde eer het bestelde eten kwam. Je kreeg zo de indruk dat je van slablaadjes en muziek moest leven. Bijna hadden we de pianist gevraagd "O Canada" te spelen, je wilt wel eens weten of dit lied je ook iets doet als je op vreemde bodem verkeert, maar net kwam Bill binnen op verende voetstappen. Toen hij wat later bij ons kwam zitten, bleek hij niet alleen vriendelijk, maar ook spraakzaam te zijn. Wat opvalt in Washington is het grote aantal mensen met een zwarte huidskleur. "Eighty percent is black, all the white people are moving to the suburbs", vertelde Bill, hoewel dit haast ongelooflijk klonk. "What about discrimination" werd hem voorzichtig gevraagd, maar hier wou hij niet veel op zeggen. "They will always have a chip on their shoulder," antwoordde hij ontwijkend.

"Did you ever see a member of President Johnson's family?" vroegen we.

"On the very chair you are sitting Ma'am, Linda Johnson sat a few months ago," zei Bill, op mijn stoel wijzend, en dan voel je even de neiging op te springen. Je zou er de stoel op aan gaan kijken.

Washington heeft nog veel meer te bieden. Daar is het "Smithsonian Institution", bestaande uit 7 gebouwen, waaronder ook de "National Gallery of Art". Een Engelse geleerde, James Smithson, liet in 1829 zijn fortuin na aan de U.S.A. "to found at Washington, under the name of the Smithsonian Institution, an Establishment for the increase of knowledge among men'. Hier kan men weken zoet brengen. Het zijn museums, maar achter gesloten deuren wordt hard gewerkt, om de wetenschap te bevorderen. In het Space museum is de capsule te zien waarin Captain Glenn rond de aarde suisde. Even buiten Washington is Arlington National Cemetery. Eindeloze rijen graven op de glooiende heuvels, elk wit kruis draagt de naam van een soldaat die zijn leven gaf voor zijn land. Op een hoge heuvel het monument op het graf van de onbekende soldaat. Elk uur wordt hier de wacht afgelost. En hier, op dit kerkhof, ook het graf van President Kennedy. Een afgebakend stukje grond, in het midden de "eternal flame", rondom heen wat kransen en sparretakken. En aan beide kanten een klein wit kruisje. "Babygirl Kennedy", staat op het ene, "Suffer little children to come unto Me". Het is hun eerste kindje dat doodgeboren werd. Aan de andere kant de naam en geboorte- en sterfdatum van hun laatste zoontje dat drie dagen leefde. De helft van Mrs. Kennedy's gezin ligt op deze plek. Voor toeristen heeft dit stukje grond een magische aantrekkingskracht. Er wordt verteld dat er 's zomers dagen zijn dat wel 30.000 mensen hier langs trekken.

En nu schuifelt een eindeloze rij mensen langs de plek. "If you have enough time, don't forget to visit the Department of Justice," heeft de buschauffeur gezegd. En inderdaad, een bezoek aan de F.B.I. loont de moeite. Er wordt aangetoond hoe een misdaad kan worden opgehelderd. Enkele jaren geleden wilde een jongeman de levensverzekering van zijn moeder incasseren. Dus plaatste hij een bom, ingepakt als kerstcadeautje in haar koffer. De moeder reisde per vliegtuig. Resultaat: veertig mensen verloren hun leven. De F.B.I. onderzocht het ongeluk, gedeelten van het vliegtuig werden opgespoord en weer in elkaar gezet. Het bleek dat een gedeelte miste, en meteen werd aan sabotage gedacht. Men staat versteld over de kunde en speurzin der F.B.I. Na een bezoek aan deze gebouwen zal iemand zich wel twee keer bedenken eer hij een misdaad gaat plegen. Ook een bezoek aan het 'Bureau of Engraving and Printing' is de moeite waard. Aan de lopende band rollen hier de dollarbiljetten van de machines. Het blijkt dat er geen tijd meer over is om naar Mount Vernon te gaan, ongeveer 15 mijl van Washington. Hier is het huis waar George en Martha Washington hebben gewoond. Maar per taxi kunnen we nog even de beroemde Washington Cathedral bezichtigen. De taxichauffeur heeft ons dik bij de benen. Na een paar dagen weet je de plattegrond van de stad wel ongeveer, maar links en rechts kruist hij door de city, en helaas niet gratis. Maar de prachtige Cathedral vergoedt dat wel weer. Dit gebouw zal pas klaar zijn in 1980, het is "A house of worship for all people", er zijn: "Chapels for many denominations", en we zien zelfs een Chapel voor kinderen. De stoelen, het altaar, alles is klein gehouden hier. De gids vertelt dat kinderen hier Zondagschool hebben, en hier ook gedoopt worden. Het gebouw is in gothische stijl opgetrokken, en in de basement is een museum. Het was de droom van George Washington dat zijn stad een kathedraal zou krijgen, en vijftig jaar geleden werd met de bouw begonnen.

Naast het gebouw strekt zich the Bishop Garden uit, met de Herb Cottage, waar men kruiden kan kopen. Geld voor de Cathedral komt uit het gehele land. Washington is een stad waarin men met gemak weken door kan brengen. Een paar dagen is niet lang genoeg. Maar de volgende dag vertrekt de trein weer naar Canada. Iedereen probeert een dubbele zitplaats te bemachtigen, om wat te kunnen slapen. Maar het wordt vol, en naast ons komt een jonge vrouw te zitten. Ze is groot en fors, en haar huidskleur is heel donker, Ze is op weg naar Toronto, naar haar broer, om een paar vrije

(Vervolg op pag. 5)

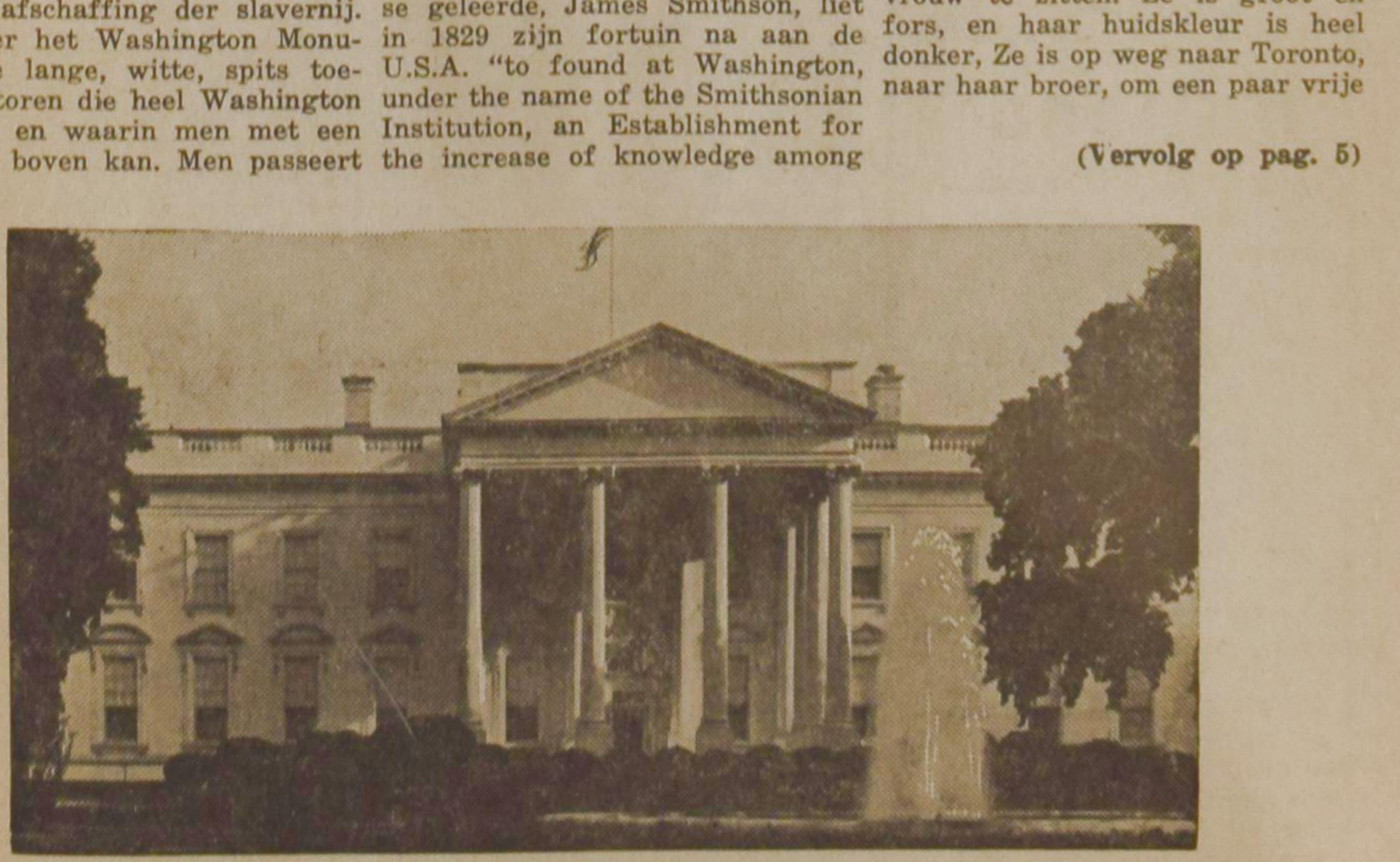

"The White House" - Washington.

KENNISGEVING

AAN WERKGEVERS EN WERKNEMERS IN LANDBOUW EN TUINBOUW

Werkeloosheidsverzekering zal vanaf 1 April 1967 de werknemers dekken op

boerderijen veefokkerijen

kwekerijen broeikasten fruit, groente

en bollenkwekers

WERKGEVERS

VRAAG OM EEN BROCHURE — Indien U nog geen brochure, dat Uw verplichtingen als werkgever onder het nieuwe schema omschrijft, hebt ontvangen, zorg dan onmiddellijk dat U er een krijgt van de Werkloosheidsverzekeringscommissie.

LAAT U ALS WERKGEVER INSCHRIJVEN — U dient Uzelf zo spoedig mogelijk op het dichtstbijzijnde bureau van de Werkloosheidsverzekeringscommissie te laten inschrijven. Dit is belangrijk omdat werkloosheidsverzekering verplicht is indien U werklieden in dienst neemt.

VERGUNNING OM ZEGELS TE KOPEN — Na de inschrijving zal de Commissie U een vergunning voor het kopen van werkloosheidsverzekerings zegels toezenden indien U verzekerbare werknemers hebt alsmede aanvullende noodzakelijke inlichtingen betreffende de verzekerbaarheid van Uw werknemers, verschuldigde premies, hoe U zegels in de werknemersboekjes moet plakken, registratie die U aan moet houden, enz.

WERKNEMERS

INFORMEER OF U VERZEKERBAAR BENT — Raadpleeg het dichtstbijzijnde kantoor van de Werkloosheidsverzekeringscommissie om te weten te komen of U verzekerbaar bent. Onder het schema zijn bepaalde werknemers niet verzekerbaar.

SOCIAAL VERZEKERINGSNUMMER — Elke verzekerbare werknemer dient er een te hebben. Aanvraagformulieren kunnen op de bureaux van de Werkloosheids-Verzekerings Commissie en op de meeste postkantoren worden verkregen. Vul het formulier in en post het naar een kantoor van de Werkloosheidsverzekeringscommissie. Er zijn geen kosten aan verbonden.

WERKLOOSHEIDSVERZEKERINGS BOEKJE — Indien U verzekerbaar bent dan dient U een dergelijk boekje te bezitten, dat U kunt verkrijgen bij het dichtstbijzijnde kantoor van de Werkloosheidsverzekeringscommissie. U dient eenvoudig Uw volledige naam, geboortedatum en Sociaal Verzekeringsnummer op te geven. Er zijn geen kosten aan verbonden.

UNEMPLOYMENT INSURANCE COMMISSION
GOVERNMENT OF CANADA

LEZERS SCHRIJVEN

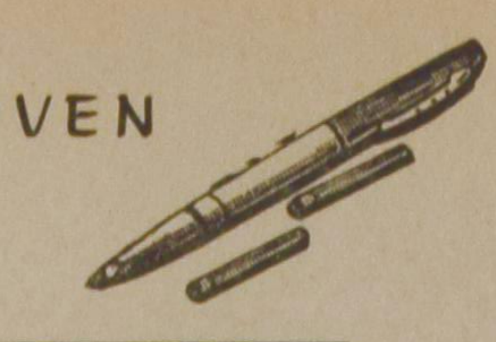

"Wetenschappelijke feiten"

Geachte Redakteur,

Mag ik enkele opmerkingen toevoegen aan de artikelen in Calv. Contact betreffende prof. Sizoo?

Het opschrift zegt, dat de "gewone man" zich bezorgd zou maken over de ontwikkeling van de *wetenschap* in verband met zijn geloof.

Nu de "gewone man", die enige tijd heeft meegeleefd, maakt zich niet bezorgd over de ontwikkeling van *echte* wetenschap in dat opzicht.

Maar wel maken vele "gewone mensen" zich bezorgd over de onverantwoorde en eenzijdige uitleg, die tegenwoordig aan zgn. wetenschappelijke "feiten" wordt gegeven, waarbij men dan direct klaar is om ze te gebruiken als argumenten tegen de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift, en waardoor men dan aan de gewone man een andere bijbelbeschouwing meent te moeten opdringen.

De voorlopige consequenties daarvan zien we nu reeds bij Dr. Kuitert, Dr. Koole e.a.

Dat is een hellend vlak.

En daar is geen eind aan!

Dat is het wat de gewone man bezorgd maakt, niet echte wetenschap.

Een van de voornaamste zgn. wetenschappelijke argumenten, die dan gebruikt worden, is de ouderdom van de mensheid, die in tegenspraak zou komen met de gegevens van de Bijbel. Daarbij wordt zeer onverantwoord en overhaast te werk gegaan.

Uit de geschiedenis van de laatste 20 jaar blijkt dat ook duidelijk.

Een paar sprekende voorbeelden daarvan vindt men reeds in het boekje dat onder redactie van prof. Sizoo in 1952 werd uitgegeven onder de titel: "De ouderdom van de aarde".

Ik wil mij hierbij beperken tot de hoofdstukken in dat boekje, die rechtstreeks verband houden met de ouderdom van de mensheid en zodoende met Genesis 1 - 11.

De conclusies, die ook in dit boekje worden getrokken zijn, op zgn. wetenschappelijke gronden, dat de ouderdom van de mensheid veel groter is dan de Bijbel aangeeft.

Een van de voornaamste gronden, die daarvoor in dat boekje worden aangevoerd, is de zgn. C14 methode uitgevonden plm. 1947 door Dr. Liby.

Dit wil zijn een nieuwe methode om de ouderdom te bepalen van in de grond gevonden organische voorwerpen en in verband daarmee de ouderdom van de zgn. praehistorische mens.

Volgens het bovengenoemd boekje van prof. Sizoo was dit een absolute, universele methode tot op 30.000 jaar terug. Veel beter dan elke andere methode. Als resultaten worden dan genoemd: de ouderdom van de oudste in Europa aangetroffen mens. Deze ouderdom wordt dan bepaald op 13.000 jaar voor Christus. De oudste Amerikaanse op 9.000 jaar voor Christus. Dat beschouwde men toen in 1952 als vaststaande feiten.

En nu 1967.

De C14 methode waarmede bovenstaande jaartallen werden vastgesteld blijkt allesbehalve betrouwbaar. Zo zelfs dat dr. Liby zelf verklaart, dat zijn methode, boven de 5.000 jaar, snel haar betrouwbaarheid verliest. (Creat. Res. soc. Vol. 2 no 4).

En wat er overblijft beneden de 5.000 jaar keert zich nu zelfs in sterke mate *tegen* die hoge ouderdom van de mensheid.

Want volgens de C14 methode ligt nu het eind van de ijstijd in Amerika plm. 1500 tot 1000 jaar voor Christus.

En het eind van de ijstijd gebruikt men om het optreden van de praehistorische mens te bepalen.

* * *

Nog een argument dat in dit boekje naar voren wordt gebracht is de ouderdom van de Niagara waterval. Deze wordt in bovengenoemd boekje van prof. Sizoo nog geschat op minstens 20.000 jaar voor Christus. Dat waren toen in 1952 wetenschappelijke feiten, die dienden om het einde van de ijstijd en in verband daarmee weer het optreden van de zgn. praehistorische mens te bepalen.

En nu 1967.

Bij nader onderzoek wordt tegenwoordig de ouderdom van de Niagara berekend op plm. 2000 jaar voor Christus, misschien minder, 1500 jaar voor Christus. (prof. Flint, Yale, e.a.).

En daarmee komt de praehistorische mens zeer dichtbij.

Bovendien zijn deze praehistorische, primitieve mensen, Neanderthaler enz., volgens prof. Duyvené de Wit en vele andere onderzoekers, *niet* de voorouders van de hedendaagse mens. Het zijn gedegenereerde uitgestorven takken van de menselijke stam. (New Critique 1964, Duyvené de Wit)

In elk geval, men ziet dat alles nu ruimschoots binnen de gewone eenvoudig Bijbelse tijdrekening valt.

We hebben weer te vroeg gecapituleerd. Daar blijkt weer, dat de gewone man zich niet bezorgd behoeft te maken over werkelijke wetenschap in verband met het geloof aan de onfeilbaarheid van de Bijbel.

"Wacht maar af en let goed op."

Het blijkt altijd loos alarm.

Daarom is het van groot belang voor de gewone man, dat er ook hier natuurkundigen zijn, die zoeken naar verband tussen de grote gebeurtenissen in de historie van de aarde en wat de Bijbel daarvan zegt.

Een paar honderd van de Chr. scientists hebben zich aaneen gesloten in de "Creation Research Society", om hun vindingen publiek te maken. Uitgave: Box 496 Freedom, California.

Dr. Praamsma, in zijn artikelen over de Zondvloed, noemde enkele boeken op dit gebied, o.a. het populaire: "Rehwinkel, The Flood".

Dit boek is ook te krijgen als "condensed book" @ 50¢, één halve dollar (25 Hobson Ave., Toronto).

En dan noemde Dr. Praamsma: "The Genesis Flood", by Morris.

Als een vervolg daarop is nu pas verschenen: "The Biblical Flood and the Ice Epoch", by Dr. Patten.

Daarin wordt nog dieper ingegaan op de grote problemen van de wereldomvattende Zondvloed. In dit nieuwe boek wordt nu ook verband gelegd met de tot nog toe vrijwel onverklaarde ijstijd (verkrijgbaar bij Box 1016, Caldwell, Idaho.)

* * *

En in verband met dit alles zijn van belang de boeken van de Joodse geleerde Velikovsky, b.v. "Earth in Upheaval", en "Ages in Chaos".

Velikovsky was geen fundamentalist, zelfs geen Christen.

Maar deze boeken bevatten een overvloed van gegevens, die het gangbare uniformiteitsprincipe, met haar miljoenen jaren geleidelijke ontwikkeling, tegenspreken.

Zelfs de heden gangbare evolutie theorie. Velikovsky zegt verder:

De historieschrijvers zijn 500 jaar mis met het verband tussen de Egyptische en de Isrealitische geschiedenis.

De Egyptische koningin, die volgens de heden gangbare historieschrijvers regeerde in Egypte, voor de intocht van Israel onder Jozua in Kanaän, moet geplaatst worden in de tijd van Salomo, en de koningin van Scheba.

Wel ziet men weer, zo lang zulke dingen zo aanvechtbaar blijken, behoeft de gewone man zich niet druk te maken over een symbolisch Jericho.

Ook verwijst Velikovsky naar een Egyptische beschrijving van de 10 plagen en de Uittocht onder Mozes.

Men kan uit zulke dingen zien, dat alles wat als wetenschap wordt opgediend, nog niet zo vast staat. Het hangt maar van de uitleg af. Dit alles kan ook de "gewone man" lezen. En sommige van onze herders en "leraars" zouden er misschien ook nog winst mee kunnen doen.

"Bible Science Newsletter" houdt U op de hoogte van alles wat er op dit gebied uitkomt, voor één dollar per jaar. (Adres: Box 1016, Caldwell, Idaho.)

Van der Werff

Thamesford, Ont.

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

NEVEDA WOL

Weet U met Uw tijd geen raad? BREI!!! Kijkt U teveel naar de T.V.? BREI!!! Vatten Uw kinderen dikwijls kou? BREI!!! Heeft Uw man een mooi vest nodig? BREI!!! Het geeft zo'n voldoening wanneer U zelf iets maakt. Vooral wanneer U het maakt van de prachtige NEVEDA wol. Acht verschillende kwaliteiten en honderden kleuren. Vraag Uw Nederlandse leverancier ernaar. Neveda wol is op een bijzondere manier gesponnen en is daardoor ongelooflijk sterk.

JANKOK
IMPORTEUR
95 Sheppard Ave. West Willowdale, Ontario
Phone: 223-0630

BEZOEK AAN WASHINGTON, D.C.

(Vervolg van pag. 5)

dagen bij hem door te brengen. Maar haar humeur is niet bijster opgewekt. Ze maakt zich al bij voorbaat nijdig op haar broer. "He is so lazy,' zegt ze misprijzend, "all he wants to do is sleep in his spare time. But oh boy, if he's going to be too miserable to take me out, he is going to have an awful time with me." Ze broedt hier nog even op door. "Oh yes," vervolgt ze na een korte pauze, "he is going to have four terrible days with me. He is going to wish that I hadn't come." Haar wraakgedachten schijnen haar op te monteren, want even later zegt ze veel opgewekter: "Now I'm gonna git myself a nice cup of coffee," en na de koffie is haar humeur prima.

Er komen wat plaatsen vrij, en het zou wel mooi zijn als we allebei wat meer ruimte kregen. Maar zou ze denken dat je discrimineert, en dat we om haar zwarte huidskleur ergens anders gaan zitten? Dan blijkt het dat ze hier zelf niet over piekert, want ineens is ze vertrokken en zit ergens anders. Eindelijk zijn we weer in Canada. Het is goed weer thuis te zijn, maar de naam "Washington" zal nog lang prettige herinneringen wakker roepen.

B. Hosmar.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(9)

"Ik hoop het," zei hij met een mat lachje. "Maar geloof me, Mirjam, zo goed als jij pas heel langzaam begint te beseffen, wat het betekent Jood in den vreemde te zijn, zo gaat het ook met de anderen. Nu moet ik zeggen dat onze volksgenoten me daar ook heel erg in teleurstellen, zelfs al zijn ze nauwelijks aan de vernietiging ontkomen."

Ze zwegen. Na een poosje stond Mirjam op. "Wat doen we met die Nederlands-Poolse knaap, Arthur?"

"Een maand naar een boer sturen en dan eens kijken hoe hij er voor staat. Natuurlijk zo gauw mogelijk doorsturen, maar dan met zijn volle zin."

De Joodse kolonie in Zwitserland bestond uit de meest uiteenlopende personen. Velen waren gestrand toen de oorlog uitbrak en een groot aantal had bij het begin van de verschrikking nog net kans gezien uit Duitsland en Oostenrijk over de grens te vluchten.

Arthur was op een tournee om de grote laboratoria te leren kennen en de inzichten in Palestina te toetsen aan de werkmethoden van de chemici in de toonaangevende kringen van Europa. Zijn confrontatie met de desperado's die op de meest avontuurlijke wijze aan verschrikking en dood waren ontkomen en nu in de vrijheid op 't eind van de oorlog moesten wachten, had hem tot in het diepst van zijn ziel gewond en ontredderd. Sommigen waren geen mensen meer, maar futloze, schuwe stakkers, die niet aan de slag konden komen. Anderen reageerden juist andersom. Ze voelden zich zo bevoorrecht door hun behouden aankomst, dat ze in een luidruchtige bravourestemming verkeerden en de waan bij zichzelf koesterden dat ze het nu voortaan voor het zeggen hadden. De meesten waren afkomstig uit kleine handelsmilieus en de negotiestand. Een klein aantal had een fabriekje of behoorde tot de intellectuelen. Al heel gauw werd het aanvankelijke gevoel van eenheid door stand- en voorkeurgevoelens doorbroken en viel de groep uit elkaar in kongsi's, die elkaar wantrouwden en beroddelden. 't Was een optima forma wereld in het klein en de kiem van het gewone, kleine menselijke leven was door druk, angst en verschrikking niet gesmoord.

Mirjam, die onmiddellijk een hulpactie had opgezet toen ze inzag dat Amerika onbereikbaar voor haar was, had de verdeeldheid die zich langzaam maar zeker voltrok, met goedmoedigheid aangezien, 't Had haar niet zo geschokt als de jonge chemicus die ze tegen 't lijf was gelopen en met wie ze samen een groots aandeel had in het reddingswerk. Ze was nuchter en ze begreep dat het onmogelijk was om op de lange duur buiten een eigen vertrouwde sfeer te blijven. Ze achtte het dus vanzelfsprekend dat een ieder zijns gelijken opzocht en probeerde het op die wijze in de vreemde omgving wat gezellig te maken. Als ze het hooghartige oordeel van Arthur over deze eenvoudigen van geest hoorde, betwijfelde ze het of zijn beschermde milieu hem wel op de rechte wijze volwassen had doen worden. Of misschien hadden het aanzien van de misère en de afmatting van het wachten hem onredelijk gemaakt. Wellicht kweekte hij deze reactie aan om zichzelf te handhaven. Ze mocht hem niet hard vallen, al zette hij menigmaal een domper op de blijdschap waarmee ze iedere keer weer een geredde begroette.

Ze wilde meteen met de jongeman die pas aangekomen was, in contact komen en begaf zich naar het kamertje in de barak, dat de nieuweling was toegewezen. Een blik in de conversatiezaal overtuigde haar, dat hij zich nog niet te midden van zijn lotgenoten had gewaagd.

Ze klopte zachtjes op de smalle deur. Er kwam geen antwoord. Voorzichtig draaide ze de kruk om, waarop ze gestommel hoorde. Even later werd de deur geopend.

"Goedenavond, mag ik u even bezoeken?" vroeg ze de bleke, tengere jongeman die voor haar stond.

"Jawel," zei hij zacht.

Ze trad binnen en bleef bij de kleine tafel staan. Hij liep langzaam op haar toe.

"Mag ik ook weten hoe u heet?" vroeg ze.

"Amos Rachnivitz," zei hij stug en keerde het gelaat af.

"Ik heet Mirjam Kellog en kom uit New York."

"Daar bent u toch niet vandaan gevoerd?" vroeg hij vlug.

"Nee, 't was een vrijwillige reis voor een vakantie en nu zit ik hier opgesloten. Ik heb genoeg gezelschap, Amos Rachnivitz, en er komen gelukkig iedere dag mensen bij. Er zijn allerlei mogelijkheden. Bent u goed gezond of heeft de dokter u geadviseerd eerst te kuren?"

"Ja, maar het is niet nodig, geloof ik."

"U ziet er anders wel tenger uit en u bent toch zeker ook wel moe?"

"Ik heb wekenlang uitgerust ergens in een kleine schuur en ik ben hier met de auto naar toe gebracht. Ik kan niet moe zijn."

"Mag ik even gaan zitten?" vroeg ze.

Hij schoof een stoel bij en lachte flauwtjes.

"Gaat u ook zitten, dat praat rustiger, vindt u niet?"

"U spreekt goed Duits," zei hij.

"Ik ben hier al bijna drie jaar."

"Als ze hier komen, is het met u ook gedaan," zei hij en er flitste iets op in zijn ogen.

"U bent niet erg bemoedigend," zei Mirjam met een flauw lachje. "Ze zullen toch wel eens terugtrekken."

"Nee," zei hij. "Ze overwinnen alles. Het kwaad overwint altijd, het kwaad overwint hen en ons ook. U en mij."

"Ik wil me niet laten overwinnen," zei Mirjam zacht.

"Dat wilde ik ook niet, maar toch... werd ik een moordenaar," zei hij gedecideerd en hij keek haar recht in de ogen.

"Een moordenaar?" vroeg ze weifelend. "Hoe komt dat zo in u op?"

"Dat bedenk ik niet zo maar. Ik zit niet te liegen. Ik heb iemand, nou ja, iemand die me dol maakte, geworgd." Hij keek naar zijn handen en spreidde zijn vingers uit. "U moet me aangeven bij de politie, dan kan ik gestraft worden. Dat is het enige dat ik nu nog ondergaan kan."

Deze troosteloze uitspraak van de geteisterde jongen ging haar door merg en been. Ze had grote moeite haar tranen te bedwingen en wist niet wat ze moest zeggen.

"Ik ben niet ongelukkig," zei hij ineens met overtuiging. "Toen ik onschuldig werd afgeranseld, was ik radeloos, maar ik zal geen verdriet hebben als ik boete moet doen voor wat ik misdaan heb."

Mirjam had haar kalmte herwonnen en zei overredend: "Luister nu eens. Er is alles aan gelegen dat je kalm en gezond wordt, wat je ook gedaan mag hebben. Je moet zo gauw mogelijk aan het werk, we hebben je bitter nodig."

"Maar ik hoor hier niet," zei hij weerspannig.

"Iedereen hoort hier," zei Mirjam met nadruk.

"De rechter denkt er anders over," zei hij met een wrang lachje.

"De rechtbank schorten we op tot de oorlog voorbij is." Ze was er van overtuigd dat hij geen misdadiger kon zijn. Hij had een tik gehad of er was een ongeluk gebeurd. Als hij een echte misdaad had begaan, een gemene vuile misdaad, dan zou ze dat voelen.

Waar zijn je nuchterheid en je praktische geest, Mirjam? klonk het in haar binnenste, maar ze drong haar zelfspot terug en vroeg: "Hoe oud ben je?"

"Ik ben drieëntwintig jaar op de wereld," zei hij mat. "Dat is drieëntwintig jaar te veel."

"Wil je vriendschap met me sluiten? Ik ben even oud als jij."

"Aan mijn vriendschap zult u niet veel hebben," zei hij met een spottende klank in zijn stem.

"En toch ben ik er erg op gesteld," zei ze en ze keek hem onbvangen in zijn grote, donkere ogen.

Er ging een vreemd gevoel door haar heen. Wat was er voor bijzonders aan deze jongeman? Waarom huiverde ze als ze er aan dacht dat hij tevergeefs de grens had bereikt en dat het doelloos voor hem was de vrijheid te hebben gevonden? Ze stond op en stak haar hand uit.

Werktuiglijk stak hij haar de zijne toe.

"Luister, Amos Rachnivitz, we hebben veel krachten nodig om ons... nieuwe vaderland op te bouwen. Een vriend van mij, die hier ook is, heeft mij daar veel van verteld. Je hebt hem, geloof ik, al gesproken. Het is een Israëli die hier gestrand is op een studiereis. We worden niet geduld op de plaatsen waar we ons hebben neergezet, zegt hij, ook al wonen we er generatie na generatie. Op een keer barst de woede over ons los."

"Bent u zioniste?"

"Ik was het niet," zei Mirjam met vaste stem. "Maar sinds ik jou ontmoet heb, weet ik, dat ik het zijn moet. En dat alle Joden die nog behouden zijn gebleven, samen moeten werken om een eigen huis op te bouwen. Allen die verjaagd zijn en geleden hebben en de duizenden die nog verjaagd zullen worden en nog zullen moeten lijden. We moeten de handen ineenslaan. Neem je studie weer op, Amos Rachnivitz."

De tranen stonden in haar ogen. Hij keek haar zo smartelijk aan, dat ze zijn hoofd tegen haar schouder drukte. "Wat er ook gebeurd mag zijn," fluisterde ze, "je moet mijn broeder worden. We zijn beiden kinderen van het zwaar beproefde, oude volk."

* * *

Hij lag klaar wakker in het nieuwe frisse bed en snoof de geur op van de schone lakens. Soms was het of er een lichte parfumlucht doorheen drong. Dan verborg hij het gezicht in het kussen en legde de hand op het fel kloppend hart. Hij gloeide als hij aan het ogenblik dacht, waarop zij zijn hoofd tegen haar schouder had gedrukt en hem had toegefluisterd: "Wat er ook gebeurd mag zijn, je moet mijn broeder worden. We zijn beiden kinderen van 't zwaar beproefde, oude volk."

Vreemd dat het Amerikaanse meisje dat tegen hèm had gezegd. Er waren honderden jonge mannen die meer en beter waren dan hij. Of zou ze... dat tegen iedere geredde zeggen?

Hij ging met een ruk overeind zitten. Als dat waar was, bedankte hij er voor, er ook maar enige betekenis aan te hechten. Dan was het een fopspeen om hem zoet te houden. Dan was het niets, voor hèm tenminste niet.

Hij moest zich nu voor eens en voor altijd zijn toestand realiseren. Iedere dag dat hij daarmee wachtte, was een verloren dag. Hij moest niets verbloemen en alles was gebeurd was, eerlijk de revue laten passeren.

Er was niets moois of lofwaardigs aan hem. Hij was een gewone Jood, die zo mager was als een lat, al lag er nu ook een dun laagje vlees op zijn ribben. Zijn vader en moeder waren een echtpaar van weinig betekenis. Hun boekhandel stond goed bekend bij gesjochten studenten en jongens die overdag werkten en avondcursussen bezochten. Een enkele maal kwam er een verzamelaar langs de stellages neuzen, die soms een exemplaar van enige waarde vond. Er werd dan 's avonds getrakteerd op gemberbolussen of harde boterkoeken. De zusters bakten zelf; voor het beslag dat moeder klaarmaakte, bedankten ze. Moeder kneedde het deeg naar een oude methode; daar was de jonge generatie vies van. Ze zouden nu wel wat anders gegeten hebben, bedacht hij en hij griezelde bij de herinnering aan het vochtige meel met de larven. De zwarte kraaltjesogen van die beesten gingen hem nòg door merg en been.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With joy and thankfulness to God we wish to announce the final adoption of our daughter and sister

SHARON MELANIE

Born April 6, 1965.

Mr. & Mrs. H. Van Dyk,
Henry, Monica and Raymond.

Brandon, Man.

With thanks to God, the Creator of all life, we are happy to announce the birth of our daughter

MARION MARTHA

Peter & Eline Homan.
Renee.

R.R. 5, Fenwick, Ont.

March 14, 1967.

Op 6 april 1967, D.V. hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

GIJSBERTUS VAN LEEUWEN
en
ANTJE ALBLAS

de dag te herdenken dat zij voor 45 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat God hen nog lang moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Winnipeg, Man.:
Willy en Gerrit De Rooy.
Winnipeg, Man.:
Teus en Dirske Van Leeuwen.
Wilnis, Holland:
Kees en Annie Van Leeuwen.
Rainy River, Ont.:
Bert en Ann Van Leeuwen.
Winnipeg, Man.:
Willemijntje en Teun De Lege.
Winnipeg, Man.:
Jo en Karel Van Heyst.
Transcona, Man.:
Henk en Diane Van Leeuwen.
Winnipeg, Man.:
John en Nelly Van Leeuwen.
Brampton, Ont.:
Roel en Jane Van Leeuwen.
en 45 kleinkinderen.

800 Pr. Rupert Ave.,
Winnipeg 15, Man.

1932 — 1967

Op 31 maart hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

GERRARD WILLEM HOFTYZER
en
ALEIDA HOFTYZER—VELDHUIS

de dag te herdenken dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat ze nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is onze bede.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Belleville, Ont.:
Bert & Margaret Hoftyzer, Alice, Gerald, Kenneth.
Frankford, Ont.:
Ralph & Elly Hoftyzer, Rita, Linda, Anne, Gerrard.
John Hoftyzer.
Newtonville, Ont.:
Dora & Hilbert De Boer. Alida, Arlene.
Belleville, Ont.:
Wim & Wilma Hoftyzer. Gerald, Erica.
Kennebunk Beach (U.S.A.):
Joanne Hoftyzer.
Coopersville, Grand Rapids:
Ali & Albert Dreise.
Frankford, Ont.:
Gerrard Hoftyzer.
Albert Hoftyzer.

R.R. 1, Frankford, Ont.

ATTENTION FARMERS!

If you are interested in a farm, look around Blyth District. Compare prices and farms. See Fieldman J. Heyink, R.R. 1, Blyth, Ont. or J. Hulzebos, R.R. 2, Brussels, Ont.

Heden nam God tot Zich in Zijn heerlijkheid onze innig geliefde moeder, behuwd- en grootmoeder

ELIZABETH BOONE—ZUURVELD,

in de ouderdom van 73 jaar.

Ps. 116.

Debert, N.S.:
N. VandenBerge—Boone.
C. VandenBerge.
Newmarket, Ont.:
Mrs. P. Boone.
En kleinkinderen.

Debert, N.S.,

March 11, 1967.

The consistory of the Chr. Ref. Church of Kemptville extends its deepest sympathy to the fam. Ritsma in the passing away of his dear wife and their beloved mother

TINY RITSMA.

May the Lord of all grace comfort the bereaved family.

Ps. 23.

R.R. I, Mountain, Ont.

In His infinite wisdom and divine teaching the Lord took home our dearly beloved granddaughter

ROSE MARIE,

daughter of Chris and Beatrix Linzel, Harrington, P.E.I., at the age of 8.

"Every day with Jesus is
sweeter than the day
before.
Every day with Jesus,
I love Him more and more.
Jesus saves and keeps me,
And He's the one I am
waiting for.
Every day with Jesus is
sweeter than the day
before."

Mr. and Mrs.
John De Jong.
R.R. 3, Welland, Ont.

Calvin Graduate elementary

TEACHER WOULD LIKE POSITION

from Easter till end of term. Five years experience. Jennie Stolte, McCallum Rd., Abbotsford, B.C., Canada. Phone 859-8614.

Plaatsing aangeboden voor een

FLINKE JONGEN

17—20 jaar, op een boerderij (hog farm) om met eigenaar samen te werken. H. van der Laan, R.R. 3, Granton, Ont. Telef. 92 r 15.

APARTMENT FOR RENT

just outside Brampton. Suits 2 persons. Available the 1st of May. Phone 843-1269.

Nette jongeman zoekt

CORRESPONDENTIE OF KENNISMAKING

met dito meisje of weduwe, van 32 tot 37 jaar. Brieven onder no. 1946, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

---

144 Acres

Very good land, good cowbarn and new implement building 35 x 65 ft., some other buildings, 9-room house with all conveniences. Very good located on paved road. Ideal for beef and hogs or new dairy set-up. Very low priced at $29,000 with about $6,000 - $8,000 down.

We have several 6 to 20 acres fruitfarms in A1 condition. Also 1 combination fruit - broilers. Close to Church and School. For information call or write

GERRIT OTTEN
563-7904 - BEAMSVILLE, ONT.
Agent for HAROLD JARVIS REAL ESTATE LTD.
GRIMSBY, ONT.

---

165 Acres Dairy Farm

met melkcontract. Best 10-kamer huis, van alle gemakken voorzien. Grote barns met barncleaner en silo. Loafing barn. Alle nodige machinerieën. Holstein vee. Varkens.

Deze pracht farm ligt 6 mijl vanaf Jarvis. Vraagprijs $80,000.00. $25,000.00 down.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

WANTED:

Experienced Man
for Greenhouse

Knowledge of growing roses essential.

Reply in writing stating age and experience to

CREEKSIDE GARDENS LTD.
c/o Mr. M. Koole,
Box 25, JORDAN STATION, Ont.

FARMS TE KOOP

150 acre dicht bij Tillsonburg. Gloednieuwe bungalow. 3 Slaapkamers. 140 acre bewerkbaar. Grote barn en meer gebouwen. Excellent land, geheel gedraineerd, zeer geschikt voor zeugen. $48,000 met $10,000 down. Open for offer. Deze farm is goedkoop.

100 acre, 7 mijl van Woodstock. Grote barn, zeer geschikt voor zeugen. Het 4-slaapkamer stenen huis ziet er aardig uit. Volle prijs is $21,000 met $5,000 down. Is direct te aanvaarden.

120 acre, een paar mijl van Norwich. 100 acre bewerkbaar. Grote barn en varkensschuur. Het 5-slaapkamer roodstenen huis heeft alle moderne voorzieningen. Met de farm gaan 40 stuks Holstein vee, 6 zeugen en een beer en een complete serie machines. De volle prijs is $45,000 en ongeveer $15,000 down. Direct te aanvaarden.

We hebben nog verschillende farms van 50 tot 500 acres, zowel met als zonder stock en implements en een lijst van tabaksfarms.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

"Specialty Food and Confectionery"

Vertegenwoordiger

voor direct gevraagd voor het rayon Zuid-West Ontario door importeur van Europese voedingsspecialiteiten, versnaperingen, enz.

Vloeiend Engels en Nederlands kunnen spreken is een vereiste. Auto beschikbaar. Salaris te bespreken. Minstens 3 jaar verkoopservaring vereist.

Telefoneer "collect" (of schrijf) Mr. A. E. Blyham, Burlington 634-1811.

VAN'S IMPORTING LIMITED — BURLINGTON, ONT.

Voor de Farmers

VERGADERING ONTARIO FEDERATION OF CHRISTIAN FARMERS ORGANIZATIONS

Kortgeleden heeft een vergadering plaats gehad van de delegates naar de Ontario Federation of Christian Farmers Organizations.

Na de gebruikelijke opening door de voorzitter, Mr. T. Van Marrum, volgde een bespreking van de werkzaamheden van het bestuur over de afgelopen periode. Hierbij vormde de hoofdmoot het aanstellen van onze fieldman, Mr. Hubert Vanankum, die tevens het contactadres voor onze organisatie zal zijn. (Zijn telefoon nr. is Oakville 845-6503.)

Na een tijd van weinig actie is het bestuur zo actief geworden, dat hij de zaken niet alleen meer kan afdoen en daarom in Mr. Vanankum hulp heeft gekregen.

Mr. Vanankum is geboren en groot gebracht op de farm. Hij heeft een volledige high school opleiding genoten en heeft tevens vier jaar in Guelph gestudeerd. Hij is met de landbouwpolitiek goed op de hoogte.

Het bestuur is aangevuld met twee nieuwe leden, de heren De Boer en Van Soelen.

Door de uitgebreide werkzaamheden, die nog steeds toenemen, is de contributie verhoogd tot $10. Mr. Vanankum is benoemd tot redakteur van ons maandelijks bulletin, welke wij hopen te laten uitgroeien tot een krant. Voorlopig wordt hierin alleen het algemene en lokale nieuws opgenomen en langzaam zal dit worden uitgebreid tot leiding geven aan het voeren van een landbouwpolitiek vanuit christelijk standpunt. Wij zouden graag alle farmers adressen hebben, zodat een ieder het bulletin kan ontvangen.

Het program van actie bestaat uit vijf punten:

1. het werven van nieuwe leden en het stichten van nieuwe locals.
2. het bewaren van de zelfstandigheid van de boer.
3. de melkprijs en onze houding te dien opzichte.
4. het contact met andere organisaties.
5. de coöperatieve markt voor onze produkten.

Nadat deze punten door het bestuur besproken zijn, zullen zij naar de locals worden verzonden voor verdere bespreking.

Bij punt 4 kan worden opgemerkt, dat iedere farm eigenaar automatisch lid is van de Federation of Agriculture. Wij raden dan ook ieder lid van deze federatie aan van de faciliteiten gebruik te maken en zich in te werken in de marketing boards, voor zover niet strijdig met uw principe. De farmers union is een geheel andere organisatie. Zij ontwikkelt zich van de bodem af, zoals ook onze Christian farmers zich van de bodem af moeten ontwikkelen.

Onze Christian Farmers Federation heeft als grondslag de overtuiging dat de Heilige Schrift het onfeilbare Woord van God is, waarop ook de landbouw is gegrond. Landbouw aangelegenheden moeten aan dit Woord worden getoetst en opgelost. Dus niet met het zwaard in de hand, maar langs de weg van overtuiging.

Wel hopen wij samen te kunnen werken in de top level, waar dit mogelijk is.

Daarom wekken wij alle farmers op zich te realiseren, dat ze zich moeten organiseren, dat zij kleur moeten bekennen. Men kan niet op de fence blijven zitten of van twee wallen eten.

Peter Sikma.
R.R. 3, New Castle, Ont.

Wanted:

A responsible person or couple

to fully take charge of planning, purchasing and preparing of meals (breakfasts optional) in the diningroom of the

GREAT LAKES CHRISTIAN COLLEGE IN BEAMSVILLE, ONTARIO.

Extra help available. Monday through Friday from July 3 - Aug. 11, 1967.

We offer room and board, if needed, plus remuneration.

Also needed in the Beamsville vicinity:

FURNISHED HOMES FOR PROFESSORS AND THEIR FAMILIES

Who can help?

For information contact: JOHN STRONKS, R.R. # 2, Dundas, Ontario. Phone 628-2558.

SUMMER COURSE FOR TEACHERS PRESENTED BY THE ONTARIO ALLIANCE OF CHRISTIAN SCHOOLS.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

AL WAT NODIG IS

voor de instandhouding van ons lichaam en de genezing onzer ziekten wordt ons in de natuur geschonken. Wij kennen de krachten der kruiden en leveren al 36 jaren de onschad. Florakruiden tegen 53 slepende ziekten met ongelooflijk mooie resultaten, ook **daar waar** alles faalde. Stapels dankbetuig. Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Broch. en inl. gratis. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

DAIRY FARM

$1,350.00 monthly milk income, 126 acres, Dunnville area, good buildings, barn cleaner, 57 head of cattle, excellent line of farm machinery. Asking $90,000. 6% open mortgage available.

MIXED FARM

DUNNVILLE area, better than average farm buildings, 126 acres of land with Lake frontage, 9 room house, 2 barns 60 x 42, 30 x 50, other buildings, 2 tractors, combine, full line of machinery. Asking $37,000 with about $12,000 down.

For more information contact

HARRY ZOMER, Wainfleet 899-1269
Rep.

Geo. Dugan Realty
28 MAIN STREET E. WELLAND, ONT. 732-7517

VROUWEN RUBRIEK

HET VOORJAAR IS OP KOMST!

Na een lange winter van snowsuits aan- en weer uittrekken, van "Mom I can't find my mittens," en een car die niet starten wil juist op die koude morgen toen u toch naar town wilde, na al die ongemakken komt toch het voorjaar.

U kunt het ruiken aan het wasgoed fris van de lijn, U kunt het zien uit uw keukenraam als daar de eerste robin nog wat aarzelend omvliegt. En U kunt het voelen aan die vreemde drang om de mouwen op te stropen en eens flink aan de schoonmaak te gaan!

En als U op de eerste de beste zonnige dag de ramen hebt opengezet en de hele boel overhoop gehaald, dan wordt er aan uw deur geklopt.

Misschien even de buurvrouw, of een salesman, of het kan ook de collectante van de "schoolbusjes" zijn. Zeer waarschijnlijk zelfs, want in Zuid-West Ontario gaan ze juist deze maanden weer rond om al die honderden schoolbusjes te legen.

Als U deze winter ook weer alle losse centen in uw schoolbusje gestopt hebt zult U benieuwd zijn naar het bedrag wat U spaarde, want dat is altijd weer een leuke verrassing!

Als uw busje per ongeluk boven in de keukenkast terecht kwam (U weet wel, dat hoekje waar U alleen met de schoonmaak komt), dan zal er niet veel te tellen zijn.

Maar U laat uw collectante toch niet met lege handen weer weggaan? Dat werkt heel ontmoedigend, weet U. En U moest eens kunnen zien wat we met al die kleine en grote bedragen uit de schoolbusjes al bereikt hebben!

Binnen enkele weken hopen we U weer de opbrengst van het London District bekend te maken. Ziet U er ook naar uit?

Jubileumtours
naar Holland

met

VALENTINE TRAVEL SERVICE LTD.

voor 21 dagen op de geregelde lijndienst per jet (geen charters).

Retour Montreal—Amsterdam $255.00

Retour Toronto—Amsterdam $293.00

plus $76.00 voor verplichte landarrangementen:
20 nachten logies;
3 weken een auto voor 2 personen met 1500 k.m. vrij, beschikbaar bij aankomst op Schiphol.

Eerstvolgende vertrekdatums:
28 april, 3, 12, 19 & 26 mei, 2 & 9 juni en iedere vrijdag in juli.

Vraag om onze folder met volledige inlichtingen.

LUCAS KOOPS,
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av., Toronto 17 Ont.

Tel. 485-0336 (4 lijnen). Open dagelijks van 9.00 A.M. tot 6.00 P.M., behalve zondags.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Koopt bij de Adverteerders van CALVINIST CONTACT

What is Apartheid?

by

Paul G. Schrotenboer

Typical Indian shack in one of the areas surrounding Durban.

The Rev. J. Adler was one of the most engaging elderly gentlemen we met in South Africa. He had opened to our party of four his home for two nights. We had breakfast there before leaving with an official of the Information Service to visit Umfolosi Reserve. A plump, bare-footed Bantu woman served us breakfast. She came promptly on the sound of a tiny bell to remove the dishes and bring more food. The old gentleman explained how delightful the trip to Empagani and Nongoma would be. He also spoke about the country's racial policy.

"Everything was fine in South Africa until 1948 when Dr. Malan used the word 'apartheid' and then all the trouble began."

It's really not that simple, as Mr. Adler himself knows. Apartheid is the word that describes the regnant racial policy. Presently, however, it is used less and less by its advocates but without let-up by its opponents. Those who favor it prefer to speak of separate or differential development. Rather than being only a name, *apartheid describes a way of life.*

It touches every life relation, personal and societal. It puts its stamp on the family, the church, upon business, labour, education, sports and, last but not least, upon politics. It concerns not only the societal structures but also personal attitudes. It is inseparable from feelings of superiority, of a sense of divine calling, claims of suppression, of racial tenseness, of international reverberations in the World Court and the United Nations.

Race relations touch not only how one person responds to another but also how the person behaves toward the group. It has to do as well with the relation of one group to another. If you understand the ins and outs of apartheid, then you know South Africa.

We have the audacity to try to explain apartheid, not because we have extensive knowledge of it but because if we do not grasp this, we shall not begin to understand South Africa. We should either speak about this — however falteringly — or be silent altogether about the country.

South Africa's population reached the 18 million mark in 1966, having increased by 2 million in 5 years. There are 12 million Bantu, 3.5 million Whites, 1.5 million Coloured (mixed blood), and 700,000 Asiatics. Of the Whites 2,250,000 are descendants of Afrikaners and 1,250,000 of the English.

Although the Bantu in terms of colour are the largest group (all are black), they are, in fact, comprised of several 'nations', separated from one another by language, culture and intertribal animosity. The Bantu, moreover, are different from the Asiatics, different again from the Coloured. This means that South Africa cannot be divided simply into the black and the white inhabitants, nor may one assume that there are only two racial groups. Race, moreover, is far more than colour.

Colour then is not the most significant distinction in South Africa. It may appear so to the outsider, especially when attention is drawn to the way people are classified, i.e., white or coloured, according to how dark-skinned they are. But the characteristics of language, culture, and civilization are more important. Here the contrast is as great as between the blondest white and a pitch black Xhosa.

The contrast in civilization in South Africa may be illustrated from the daily occurrence of a modern jet aircraft of the South African Airways flying 20,000 feet over the tribal dwellings of the Bantus. It is the contrast of the most advanced 20th century technology with a way of life which differs little from that of Abraham and his family about 4,000 years ago. The contact of these two civilizations, moreover, is not that of a plane passing high over a group of huts. It is rather the arm's length touching of people who live in the same city, walk the same streets, and even work in the same house. How shall they live together?

We ask this question because North Americans are quickly inclined to compare the South African situation to that in the southern United States. The similarity is largely on the surface, the pigment in the skin. In terms of culture the difference between the American negro and the South African Bantu living on the land which his chief owns is far greater than that between the American white man and his negro compatriot. The negro was taken forcefully from his African home and made to live in a White-dominated society and a White civilization. This has been his only home for a century and a half.

Separate development is the way in which the various 'nations' — to use a favorite word of the Afrikaner — live together in South Africa. It is the declared policy of the ruling Nationalist party.

There are two kinds of apartheid: the big and the petty. The former is the plan which is now well under way to give to the several Bantu nations their own homelands and to assign special areas to the Indians and the Coloured. It calls for an ultimate division of the country into geo-political divisions that give the Whites, who comprise 20% of the population, 87% of the country. The 80% non-Whites will get the remaining 13% of the land.

Before anyone explodes at the mention of this plan of apparent colossal discrimination, it should be added that the Bantu homelands are those areas which the Bantu originally occupied when they first met the Whites, are some of the most productive and are, in the opinion of many, admirably fitted to the stage of development in which the Bantu live. It should also be seen that 23% of the 'White' area is desert and that only 22% of it has a mild climate. In contrast the 'Bantu' areas have less than 1% desert terrain and the climate of 54% of it is mild. It would be too audacious, surely, after a few weeks' stay to say that the planned partition is not just and fair.

Separate development was not the invention of the Nationalist Party. Although they proclaim it forcefully and in a politically astute way have made it the major principle of their party, the idea itself is older than the Party is. Dr. D. J. P. Haasbroek of University College of Zululand has advanced a convincing argument that differential development is the result of the failure of political 'liberalism' to reconcile "the principles of free institutions with the legal equality between different races". The seed of the plan, Prof. Haasbroek affirms, came from the famous Durham Report on Canada which said that in Canada one found "a struggle, not of principles, but of races". Lord Durham wrote, "The national feud forces itself on the very senses, irresistably and palpably, as the origin or the essence of every dispute which divides the community—" After reading this Report of Durham, Lord Stanley warned against the introduction of representative government in the Cape Colony.

Already in 1849, Ordinance 3 recognized Bantu traditions and law and indicated the direction of future development. In the 1870's the English settlers in the Eastern Cape demanded separation from the Afrikaners, saying, "We are separated not alone by bad roads and bridgeless rivers, by lofty mountains and by long and weary distances, but by what is more important — by differences of blood and language; by diversity of interests and modes of thought — 'their ways are not our ways', there is no deep community of feeling betwixt us—". Although the English granted representation to the Bantus and the Coloured after the Boer War, it was given in such a way "as to secure the just predominance of the white race".

One of the earliest descriptions of separate development can be found in a report of the Natal Native Affairs Commission which in 1906 recommended different forms of government for black and white because democracy was too abstract for the Bantu. The Commission saw the necessity of recognizing ethnological differences and of emphasizing the tribal system because "equality results not from artificial restraints but springs from likeness in essentials, and a political system which works admirably when applied to homogeneous equals, results only in chaos when generated into a nostrum and administered universally."

Afrikaners did not take the initiative with regard to segregation until 1913. In that year General Louis Botha stated, "The people must be helped in their own traditions, as do the Whites. We must not try to make Whites of them. We must take their position and traditions into account and not mix them together. If the Native is separated he must be given the right to govern himself."

When in 1948 the Nationalist Party came to power on the promise of following a policy of the separation of the races, apartheid meant segregation of "the most important ethnic groups and sub-groups in their own areas where every group (would) be enabled to develop into a self-sufficient unit". Today there are 8 main Bantu nations who have 436 tribal authorities, 53 regional authorities, 5 territorial ethnic authorities and a parliament in the Transkei.

The Transkei Parliament is comprised of 64 MPs who are also tribal chiefs and 45 who are elected on the basis of "one man, one vote". There is abundant evidence that the Bantu homelands are well on the way to complete independence although, very wisely, no timetable has been set. The Transkei Government favors separate development; the opposition advocates a multiracial state. The South African Parliament can veto decisions of the parliament in Umtata.

To make good on its promises that the Bantu homelands will become the exclusive property of the Bantu, the South African government is regulating the purchasing of property owned by the Whites. During 1963 and 1964 the South African Bantu Trust has bought 8,659 morgen (1 morgen = 2.1 acres) from Whites in the Transkei who wished to sell. In 1963 there were nearly 1,200 white traders, or merchants, in the Transkei. As their property is sold, Bantu take over. When the transition from the present state to complete independency is complete, the minister of education, Mr. George Mantanzima informed us, Whites will be allowed to live in the Homelands on the same conditions in which the Bantus live in the Whites areas — as aliens.

To understand the policy of the Bantu Homelands we can do no better than to listen to one of the chief architects of the plan, the late Dr. Hendrik Verwoerd. The statements are taken from "Race Relations News", October, 1966.

The Durban City Council has a post-war development programme providing for 17.600 homes for Indians at a cost of £ 12,368,000. Today the city has erected over 700 homes for Indians at a cost of just under £ 500,000. The scheme shown here is a sub-economic one, under which houses are let at a rental of 15/— per month.

"In our dealings with the other countries of Africa we are seeking above all else for friendship. —

"The same applies to our own Bantu in South Africa. Friendship and good relations will not be achieved by giving them some say in Parliament through white representatives or even a few native representatives. It will eventually result in a struggle between a majority of one racial group and a minority to the other group. —

"We want to build up a South Africa in which the Bantu and the white man can live next to one another as good neighbours and not as people who are continually quarreling over supremacy."

The policy of his Party was, "to strive for a permanent white South Africa, whatever dangers are threatening it, whilst being prepared to develop the areas where Bantu control may be extended under the leadership of the white man as the guardian and on the understanding that even if it should lead to Bantu independence, it would be assured by wise statesmanship that that development takes place in such a spirit and in such a way that friendship will remain possible, although the white man will never be under any form of Bantu control, whether in Federal form or in the form of Union. That is the choice."

Concerning the question of independence for the Bantu homelands, about which there is much speculation and many different views, Verwoerd declared, "When the black state has reached independence which is truly based on the masses and which is able to take its place alongside the white democratic state, then suitable links must be created.

"I mentioned one possible method when I spoke about a commonwealth link in the South Africa of the future.

"Actually a commonwealth link would come into being in Africa between more states on the basis that we contemplate here at the southern tip of the continent between neighbour and neighbour, the one white and the other black, a commonwealth in which no state will lord it over another state.

"That offers a hope of peace and does away with the danger of the submergence or disappearance of the white man."

Verwoerd's policy is gaining support in South Africa among the Afrikaners not only but also among the English as well as the non-Whites. There is, however, much severe criticism about certain aspects of it. It is little appreciated outside South Africa.

The separate development of the races, the upliftment of the non-White races to a position of maturity and equality separate homelands — that is big apartheid. It has much in its favor. But there is also the little or the petty apartheid. And that is where most of the rub is.

CENTENNIAL ACTIVITIES IN ALBERTA

1867 | 1967

Program of Classis Alberta North of the Christian Reformed Church

In all of the Classes of our Churches in Canada the Centennial was a point on the agenda last year. Classis Hamilton had a Centennial Study Committee which published an important report in which Rev. A. J. Vanden Pol wrote about "Spiritual Revival" and Rev. G. Rienks about "Our Attitude towards the Canadian Scene." This report serves our own people with much excellent advice and gives clear information about past and present of Canada. It stresses our position in this land, describing in detail our responsibilities. We have worthwhile material in this report for a healthy development of our churches in this land.

Our Classis Alberta North also had a Committee, however, not for study but for action. Classis was convinced that we had to give a message on occasion of the Centennial and that the voice of the Christian Reformed Church should be heard. It appointed a Committee with the mandate to bring that plan about.

A small booklet will be printed which will be distributed among our fellow Canadians. This booklet is in the making at the moment. Rev. J. Vriend of Lethbridge is the general editor, who will arrange the full message with the help of several writers.

The Back to God Hour Committee was requested to pay attention to the matter. In the month of July the Family Altar will be written by a Canadian minister with a view on the Centennial of course.

It is hoped that the Committee will decide to dedicate a series of 3 or 4 weekly broadcasts to the Centennial of Canada and to print these messages as one booklet in a greater number than usual for distribution in Canada only.

If these plans and expectations would become a reality, we should have a tremendous opportunity to reach thousands of people with the Biblical message of salvation in Jesus Christ who is Lord also of Canada.

"The Bridge"

Enjoy VOORTMANS

DUTCH STYLE COOKIES

Amateur Talent Show

Sponsored by

Christian Action Foundation Inc.

Christian Educational Centre, Hamilton, Ont.

MAY 6, 1967 — 7:30 P.M. sharp.

ARE YOU TALENTED AT

MUSIC
SINGING
POETRY READING?

Attend Audition on April 1 from 10 A.M. - 6 P.M.

Age limit 5-18 years. All categories accepted for audition. Individual and group performances accepted. C.A.F. Inc. will supply Electronic organ and piano. Other instruments and music must be supplied by participants. Pianist-organist for accompany upon request.

Only those qualified at audition on April 1 will be invited for competition on May 6.

Medals for all participants in competition. Trophies available in all categories, and a $50.00 cash award for the most brilliant performer.

Applications for Audition must be in at least one week prior to April 1. No application will be accepted on or after this date. Mail applications stating name, address, age, telephone number, name of school and grade, and talent category, etc. to: Christian Action Foundation Inc. President

Mr. F. R. VANDERVELDE,
P.O. Box 194,
Hamilton, Ont.

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

SALEM AND CAREERS

(Continued from page 9)

not only to relieve the suffering of patients but also bring them greater enjoyment in life. If she does this in faithfulness, she can not help showing the deeper meaning of the commandment of love that Jesus has fulfilled for us.

At the same time, this profession offers remarkable preparation for a girl who hopes to be a wife and mother later. And more yet, after she has fulfilled a major part of her family duties and her children are grown she can return to nursing and be certain that her services will always be needed.

Let us not think that nursing is only for girls. An increasing number of hospitals and nursing schools accept boys in their training program and the number of male registered nurses is constantly climbing. There is a special place for them in industrial nursing, in out-post hospitals in lumbering and construction industry, and in special hospitals such as Psychiatric Hospitals. But also in the General Hospitals they can fulfill an excellent role as Head Nurse, or in the field of teaching.

How can one enter this profession? There are a great number of Nursing Schools. Most are affiliated with General Hospitals, while a few are independent. These all give the socalled diploma course, leading to the title of Registered Nurse, usually after three years. At the moment a change is under way to bring this down to a two-year course, followed by a year of internship during which the student is on salary. During the first two years of training, most Hospital Schools of Nursing provide the student with board and room.

The educational requirements are something that a high school student will have to know early. The minimum requirement is four years of any five-year secondary school program, with four options, one of which must be science, physics and chemistry. In place of physics, grade thirteen botany and zoology will be accepted. Some Hospital Schools require grade thirteen. Subjects of greatest help to a nursing student are History, Languages, Mathematics, Chemistry, Physics and Biology.

Although the above are the minimum requirements, it is definitely advisable for a prospective nursing student to complete all five years in the academic course. It happens time and again that a young registered nurse grows out so well after graduation, that he or she would be an excellent candidate for a job as Head Nurse, Clinical Supervisor, or Teacher. The further, more specific training, needed for this, however, can only be taken when this student has the grade thirteen diploma.

How does one go about choosing a School of Nursing? A listing of approved Schools of Nursing in Ontario can be obtained by writing to the Registered Nurses Association of Ontario. The address is 33 Price Street, Tortonto 5. After studying this list, you can write to the school or schools that seem preferable to you and request their calendars. These calendars are prepared by each School of Nursing to acquaint interested students and their parents with the school philosophy, the aims and objectives in nursing education, required entrance qualifications, approximate costs of the courses, etc. After you have studied these school calendars, you can certainly visit the schools you think most highly of. The directors in charge are always happy to see this kind of interest displayed by students and it makes it easier for you to make your final choice.

If you anticipate financial difficulties in going through Nurses Training, remember that financial assistance can be requested. Calendars of most Schools of Nursing mention several bursaries and scholarships that are available to students. Information may also be obtained from the Registered Nurses Association of Ontario.

I should not forget to mention that you can also become a Registered Nurse with more specific training in Psychiatric Nursing. Three Ontario Hospitals have a School of Nursing that provides such training. They are the Ontario Hospitals of Whitby, Kingston, and Brockville. The Nursing course there takes three years, twelve months of which are spent on affiliation in a large approved General Hospital and three months are spent on affiliation in Children Nursing. The third year is always spent in the Home School where further experience is gained in Psychiatric Nursing and Nursing Specialties. This course leads to the normal R.N. certificate.

The educational assistance for these courses seems to be a bit more liberal. One can submit an application for this assistance and if approved will receive $50.00 per month for the first two years and $200.00 per month for the third year.

That the need for Psychiatric Nurses is great, is demonstrated by the fact that approximately one half of all hospital beds are for the mentally ill. Psychiatric Nursing offers an attractive career for the nurse who has special interest in human behavior and in helping people with their problems. However, I think that the most fascinating aspect of this type of nursing is the constant opportunity to learn and know more. In dealing with the human mind there is not only an endless field of knowledge available, there is also the art of handling people skilfully, carefully, and constructively. This art can only be learned after considerable experience but it can always be refined further and further.

Most Psychiatric Hospitals give ample opportunity for this special development. Their program calls for regular conferences between staff members, and group sessions with patients. The nurse is often called to participate in these meetings and has a first hand chance to further develop herself.

More information on these courses can be obtained by writing the Director of Nursing of the Ontario Hospital School of Nursing in either of the three places mentioned.

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

SCRIPTURES IN 1280 LANGUAGES

Last year the Scriptures appeared in an additional language every 12 days. As of December 31st, 1966 the statistics for Scripture translation are as follows:

The complete Bible published in 240 languages, an increase of three.

The New Testament published in 541 languages, an increase of seven.

At least one book of the Bible published in 1280 languages, an increase of 30.

The complete Bible is in the languages spoken by 90% of the people of the world and at least one book of the Bible in the languages spoken by 96% of the people of the world. While there are one thousand languages into which the Scriptures have not yet been translated these are spoken by only 4% of the world's population and in many cases when the people become literate it will be in an area language.

At present translation work is going forward in some 750 languages, 400 of these being tribal languages. The British and Foreign Bible Society has been responsible for translations into nearly 900 languages and other Bible Societies, such as the American Bible Society, have undertaken most of the others.

—Canadian Bible Society.

NETHERLANDS CENTENNIAL COMMITTEE

1867 1967

Suite 2509 - 44 King Street West - Toronto 1

Honorary Chairman:
Mr. J. W. Stuurman
Consul-General of the Netherlands

Chairman:
Mr. H. F. Hoogstraten

Secretary:
Mrs. M. Kenner

Members of the Committee:
Mrs. H. van Beurden
Mrs. W. Braaksma
Mr. J. van Bruchem
Mr. J. Duinker
Mr. J. A. Diening
Mr. P. J. Frekenhorst
Mrs. T. Geenen
Rev. J. Geuzebroek
Mr. B. van Gageldonk
Mr. H. Goudsmit
Mr. E. H. Kloosterhuis
Rev. J. van Kuiken
Mrs. L. Limbertie
Mr. D. de Man
Mr. M. Mol
Mr. J. Mols
Mr. J. Nunes-Vaz
Mr. J. K. Overweel
Rev. P. Renders
Mr. F. M. Redelmeier
Mr. P. Speelman
Mr. P. van de Werf

Netherlanders and Canadians of Dutch descent have joined together in the Netherlands Centennial Committee project for greater Toronto.

The objective of this Committee is to present Canada, in the celebration of its Centennial Year, with a gift which will express the warm feelings of gratitude to Canada and the Canadian people.

The Netherlands Centennial Committee proposes to erect a Maze on Toronto's Centre Island. This idea has met with great enthusiasm by the Canadian authorities. In particular, this will be the first centennial project which will benefit mainly the children.

Approximately 5,000 trees will be needed to complete this project. The estimated cost of $20,000 will include all planting and fencing of the Maze.

We ask you to join with us and **"BUY A TREE FOR CANADA"**. Cost per tree $4.00. Buy one tree or ten trees, any gift, however large or small, will be gratefully accepted.

If all Netherlanders and Canadians of Dutch descent will participate, we shall be able to present the Canadian people of greater Toronto with a truly exciting Centennial gift.

Please mail your cheque or money order to:
Netherlands Centennial Committee, Suite 2509, 44 King Street West, Toronto, Ont.

Receipt for tax purposes will be sent upon request.

BUY A TREE FOR CANADA!

CROSS WORD PUZZLE

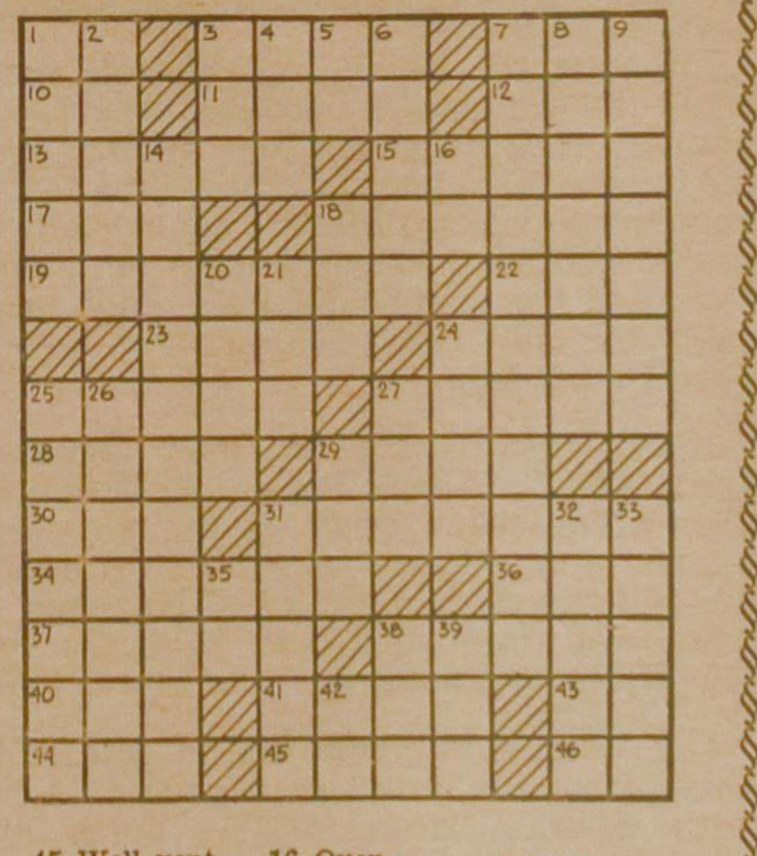

ACROSS
1. Italian river
3. Edges of skirts
7. Fortify
10. Ruthenium: sym.
11. Persia
12. —— Paulo, Brazil
13. Interior
15. Chief Teutonic gods
17. Shield
18. Manganese-bearing andradite
19. Roundabout routes
22. Letter
23. New wine
24. Native of Helsinki
25. Greek island
27. Deeds
28. Bulky timbers
29. Jargon
30. Beast of burden
31. Wharf
34. Refused to approve, as a law
36. Belonging to us
37. Disconcert
38. Himalayan mammal
40. Gunny cloth
41. U.S.S.R. river
43. Liberian tribes
44. Needle aperture
45. Well ventilated
46. God: Hebrew

DOWN
1. Snooped
2. Unit of weight
3. Hasten
4. Blunder
5. Pa's companion
6. Brittle cookies
7. Alliance
8. Garments
9. Heavy woolen fabrics
14. Two-word nickname for Connecticut
16. Overhead train
18. Skill
20. Those not in office
21. Employ
24. Parry
25. Club-shaped
26. The oleander
27. Cooling device
29. Bounder
31. Hawaiian floral emblem
32. Poke
33. Chalice
35. Bone: anat.
38. Equal
39. Pert. to malt drink
42. New England state: abbr.

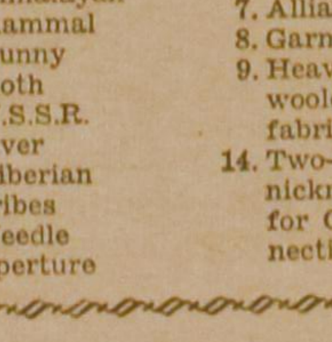

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

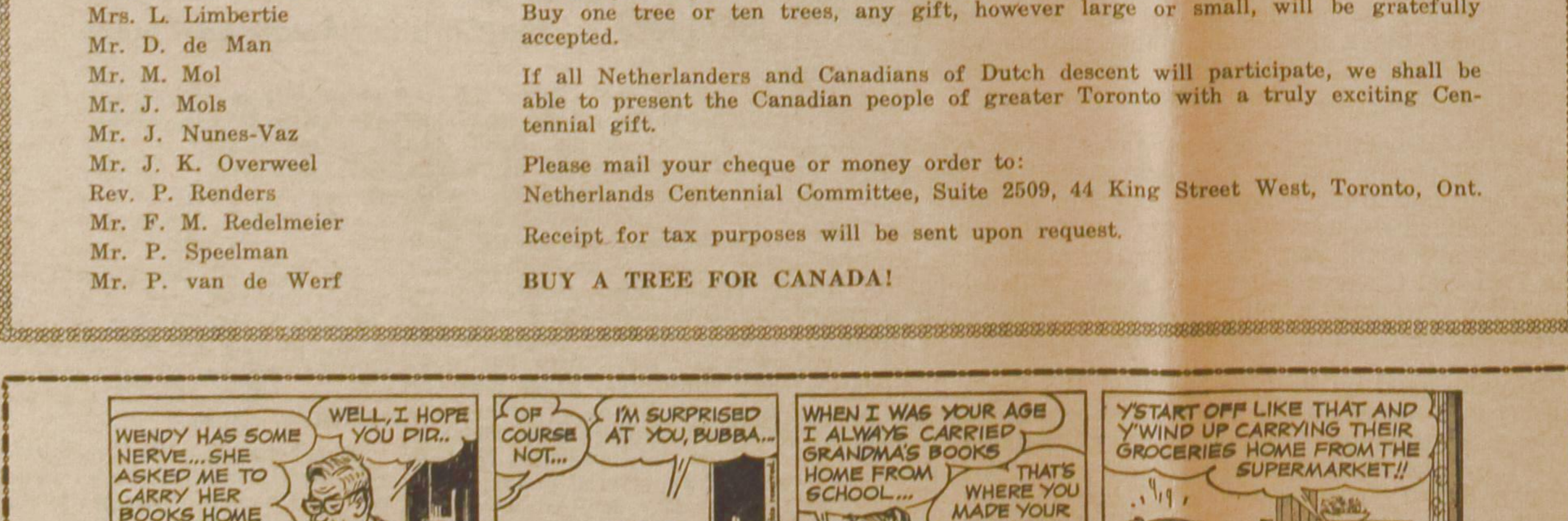

CHURCH ANNOUNCEMENTS

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Newmarket, Ont., Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

Alliston, Ont., Rev. J. C. Derksen of Guelph, Ont.

Niagara Falls, Ont., Rev. G. H. Polman of Prince George, B.C. (Missionary Pastor of New Westminster, B.C.)

Calls declined:

Blenheim, Ont., Rev. R. O. De Groot of Kalamazoo, Mich., U.S.A.

Peterborough, Ont., and Blyth, Ont., Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

Barrhead-Westlock, Alta., Rev. P. Lagerwey of East Grand Forks, Minn., U.S.A.

REV. J. VANDERSTELT

The Rev. J. VanderStelt, minister of the Christian Reformed Church of Newmarket, Ont., has received an appointment from the Association for Reformed Scientific Studies to serve as a director of development and student affairs in Western Canada.

Rev. VanderStelt has accepted this appointment, while the consistory of the Chr. Ref. Church of Newmarket, Ont. has granted him leave of absence for two years.

RIVERSIDE CHR. REF. CHURCH OF WELLANDPORT

will have an extra Dutch service on Good Friday at 2:30 P.M. in the church.

CANADIAN REF. CHURCH

Call received:

Edmonton, Alta., Rev. P. Kingma of Smithers, B.C.

JAARBOEK CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Het nieuwe jaarboek van de Christian Reformed Church is verschenen. Het verschilt praktisch niet van zijn voorganger. De veranderingen, die wij opmerkten waren, dat achter de namen van de classes nu ook het jaartal van hun organisatie is aangegeven. Als nieuwe classis is die van Illiana genoemd, terwijl de ongeorganiseerde kerken nu afzonderlijk zijn gerubriceerd.

Een storende fout is geslopen in de statistische opgaven van de classis Hamilton. Het totaal aantal gezinnen wordt vermeld als 2607, terwijl als men de families optelt men komt op 2721. Het vorig jaar was dit aantal 2609. In plaats van twee families achteruit gegaan te zijn, is de classis met 114 gezinnen gegroeid. In de recapitulatie op blz. 80 is eveneens dit getal van 2607 genoemd. Het is moeilijk na te gaan waar deze fout is ontstaan, maar in ieder geval moet dit abuis bij verdere beschouwingen in het oog worden gehouden.

Verder is het boek haast een noodzakelijkheid voor een ieder die met de Christian Reformed Church wil meeleven.

KERKDIENSTEN VOOR GEESTELIJK GEHANDICAPTEN

Zondagmiddag 8 januari om drie uur.

In de Geertekerk te Utrecht verzamelen zich de kerkgangers van die middag.

Geen gewone kerkgangers ditmaal; vergezeld van ouders, familieleden en vrienden komen van alle kanten de geestelijk afwijkenden om hun eigen kerkdienst mee te maken.

Vandaag staat de dienst in het teken van de bruiloft te Kana.

Dat weten ze al uit de uitnodiging met de liturgie voor deze dienst, die ze van te voren thuis gekregen hebben.

De bruiloft te Kana

Voordat de dienst begint, wandelt iedereen de kerk rond om te kijken naar en te genieten van het werkstuk voor in de kerk, dat de kern van de straks te houden preek is.

Deze keer staat er een feestelijk gedekte tafel, compleet met kandelaars en kaarsen: de bruiloftstafel te Kana. Als iedereen in de banken zit, en een bekend lied voor de dienst is gezongen, worden de gaven van het beloofde land binnen gebracht: een grote druiventros tussen twee stokken, het brood, melk en boter en de honing.

De drie dominees (een hervormde, een gereformeerde en een remonstrants gereformeerde) steken de kaarsen op de feesttafel aan. De bijbel wordt binnengebracht.

De dienst kan beginnen . . .

Interkerkelijke experimentele samenwerking

Utrecht heeft de primeur van deze kerkdiensten voor geestelijk gehandicapten. Vier protestantse kerkgenootschappen, nl. de Hervormde Gemeente, de Gereformeerde Kerk, de Christelijke Gereformeerde Kerk en de Remonstrants Gereformeerde Kerk verzorgen in een voorlopige experimentele samenwerking deze diensten, die elke twee maanden gehouden worden.

De eerste dienst vond plaats op 31 januari 1966, nadat de Utrechtse afdeling van de landelijke vereniging Philadelphia (een protestants-christelijke organisatie van ouders en vrienden van het afwijkende kind), erop aandrong dat de kerken iets moesten doen voor de vaak vergeten groep van geestelijk en/of lichamelijk gehandicapten. Als voorbeeld koos men zich Veenendaal, waar de vereniging Philadelphia met behulp van de chr. geref. predikant ds. C. Langbroek z.g. "Philadelphiadiensten" belegde, welke diensten echter geen kerkdiensten, maar een soort samenkomsten waren.

In overleg met genoemde ds. Langbroek besloot de Utrechtse afdeling Philadelphia op 31 januari 1966 een experimentele dienst te beleggen, waarbij zowel afgevaardigden van prot. christelijke kerken als leden van de vereniging Philadelphia werden uitgenodigd.

Zichtbaar evangelie

De vier hierboven reeds genoemde kerken reageerden positief op deze bijzondere dienst en hebben sindsdien in een experimentele samenwerking deze diensten, die de naam "bijzondere gezinsdiensten" kregen, voortgezet.

De diensten die overigens niet uitsluitend door geestelijk afwijkenden kan worden bezocht, worden voorbereid door een werkcommissie, waarin afgevaardigden van de vier deelnemende kerken en van "Philadelphia" zitting hebben. Hun uitgangspunt bij deze voorbereiding is de gedachte dat voor de geestelijk gehandicapten het evangelie hoorbaar, zichtbaar en tastbaar moet zijn.

Daarom wordt in deze kerkdiensten (waarvan er inmiddels vier gehouden zijn) de preek zichtbaar gemaakt door b.v. de ark van Noach, ("gebouwd" door een groepje hervormde jongeren), voorin de kerk te plaatsen, zodat de kerkgangers een aanschouwelijke prediking voorgeschoteld krijgen.

Zo zijn voorin de kerk in deze vier diensten o.a. geplaatst een "echte" loofhut, de poort van Jeruzalem, en de bruiloftstafel van de bruiloft te Kana, de laatste compleet met druiven, melk, boter en honing.

Eenvoudig en begrijpelijk

De drie predikanten, de hervormde dr. J. v. d. Werf, de gereformeerde ds. C. Goeman en de remonstrants-gereformeerde ds. W Knoppers, doen alle drie dienst in één kerkdienst: de één verzorgt de dienst der gebeden, de ander de prediking en de derde de dienst der verootmoediging.

Alle genoemde drie onderdelen van de orde van dienst worden uiteraard in zo eenvoudig mogelijke taal gedaan, terwijl ook de te zingen liederen eenvoudig en kort zijn.

Wel krijgen de bezoekers van deze bijzondere gezinsdiensten van te voren de liturgie thuis, zodat thuis de dienst kan worden voorbereid door o.a. de liederen te leren, de inhoud van de preek uit te leggen, de gebeden door te nemen e.d. Natuurlijk, niet alles kan begrepen worden, "maar dat hoeft ook niet: als er maar iets blijft hangen," aldus dr. Van der Werf.

Men kan ook nagaan in hoeverre geestelijk afwijkenden de prediking begrijpen: er is een soort catechesegroep van ongeveer 12 personen gevormd, geleid door een jeugdleidster, een l.o.- en een b.l.o.-onderwijzeres.

Op deze manier kan men nagaan wat deze geestelijk afwijkenden ervan begrepen hebben, en wat niet.

Verheugend initiatief

Dat deze bijzondere gezinsdiensten wel in een behoefte voorzien, blijkt wel uit het feit, dat er door vele ouders, familieleden en vrienden van geestelijk afwijkenden herhaaldelijk gevraagd wordt om meer diensten per jaar: één keer per twee maanden één kerkdienst is uiteraard niet zóveel.

In elk geval is het een verheugende zaak, dat men nu ook voor een vaak vergeten groep mensen de mogelijkheid schept kerkdiensten bij te wonen, waar ze in een voor hen begrijpelijke taal het blijde evangelie horen, dat er immers voor hen is!

Séo.

TEACHERS WANTED

The Galt Christian School, after the appointment of her principal, is still in need of

ONE TEACHER

for the grades 1, 2, 3, 4, in a brand new school, surrounded by a beautiful scenery of hills and valleys, for the schoolyear 67-68. Please send your applications and inquiries to the Secr. John Hennink, R.R. # 1, Galt, Ont. Phone 621-6119.

The Smithers Canadian Christian School is in need of

THREE TEACHERS

for 1967-68. One for grade 1 (one), one for either grade 3 or combined grade 4 and 5, and one qualified to teach **Mathematics and Science** in grades 8, 9 and 10.

Please send applications or inquiries to: The secretary H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

TWO TEACHERS

for grades 2 & 3, and 4 & 5. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

The Timothy Christian School of Williamsburg will be in need of a

TEACHER

for the 67/68 schoolyear to teach grades 1-2-3.

Send applications to Mr. E. Dentz, R.R. # 1, Iroquois, Ont.

Calvin Christian School of Drayton needs

ONE TEACHER

for grades 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

PRINCIPAL

starting this fall in its three-room school. Please send inquiries to: A. Van Reewijk, 409 Dundas St. W. Belleville, Ont.

The NEERLANDIA Elementary and Junior High School is in need of

TEACHERS

for the 1967/68 school term. For further particulars please write Peter Piers, Box 61, Neerlandia, Alberta.

The RED DEER Christian School, to be opened in September 1967, invites applications for the position of one or two qualified

TEACHERS

for the grades I-IV, pending on results of enrollment. Please contact Mr. G. Ouwens, Pres., 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The Duncan Christian School in Duncan, B.C. will need

A TEACHER

for grades one and two for the 1967/'68 schoolyear. Please send applications or inquiries to Mr. J. Kroek, Secretary, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

The Ebenezer Christian School of St. Thomas will need

A TEACHER

for Grade 1 & 2 per Sept. Please send your application or inquiries to Mr. J. Groenenberg (Secr.), 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

ABBOTSFORD Christian School, in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia needs for the next school year

1 TEACHER for grade 2,

1 TEACHER for grade 3, and

2 TEACHERS for the Junior High School

qualified to teach anyone of the following subjects: English, French, Social Studies.

Applications or letters of inquiry may be sent to the Principal Mr. J. Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

The Calvin Christian School of Victoria, B.C. cordially invites applications from

TEACHERS

for its primary and intermediate grades to fill three vacancies in 1967-1968. Send your inquiries or applications to the Principal, Mr. H. van Huizen, 2560 Shelbourne Street, Victoria, B.C.

The John Knox Christian School of Woodstock will need

TEACHERS

for the schoolyear 67-68.

Please send your applications and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ont.

WILLOWDALE (TORONTO)

The board of the Willowdale Christian School invites applications for

A TEACHER

for the Primary Division and for

A TEACHER

for grade 6. Please send your reply to: The Principal, The Willowdale Christian School, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ont.

TEACHER REQUIRED

for grades 3 and 4 to replace Staff member upgrading his qualifications. Alliance Salary Schedule offered. Apply to Holland Marsh Christian School, Mr. C. A. Radder, Secretary, R.R. # 2, Newmarket, Ont

---

The Canadian Christian School of Jarvis needs a

PRIMARY GRADE TEACHER

after the Easter holidays till the end of the school year.

Who can and will help us out?

Also needed

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. P. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL
and
TEACHERS

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will have vacancies in September, and invites applications from

TEACHERS

State: Qualifications, experience, and grade preference. Write to: Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Wallaceburg District Christian School will need

TWO TEACHERS

for grade 1-2 and 5-6, '67-'68 schoolyear. Please send applications, stating qualifications and references to Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

A GRADE 1 TEACHER,
A GRADE 2 TEACHER
AND A PRINCIPAL

House available.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

Due to further studies of her present principal, the Brantford Christian School invites applicants for the position of

PRINCIPAL

for the school year 1967/68; and also for a

TEACHER

for the middle grades.

Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ontario.

DUNDAS, ONT.

The Calvin Christian School (5 rms.) requires a

Primary or Junior TEACHER

commencing September, 1967.

Please send your application to Mr. John Stronks, Ofield Rd. N., R.R. 2, Dundas, Ont.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

The 'Calgary Christian School' has openings for

TEACHERS

for grades 1, 4, 5 and Junior High for the 1967-1968 school term. Please contact Mr. G. VanderVeen, Principal, 2839 - 49 Street S.W., Calgary, Alberta.

"In Beautiful British Columbia" the Ladner Christian School will need an experienced

PRINCIPAL

(grades 6 & 7). Please send application and references to Mr. A. Terpstra, 4709 - 47th Ave., Ladner, B.C. Location 15 miles S. of Vancouver, B.C.

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is inviting applications from qualified

TEACHERS

for the school year 1967-'68.

The ten-room school is located in a fast growing town 20 miles West of Toronto.

Salaries are based on an attractive salary schedule, prepared by the present staff and board.

For further information contact Mr. H. A. VanderWindt.

The principal may be contacted at the school.

Please send applications giving qualifications and references to the Secretary of the Board, G. W. Gerrits, 15 Fullamore Rd., Brampton, Ont.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

Why not teach in OSHAWA?.... The Immanuel School requires for the next school year

TEACHERS

for the intermediate grades. Salary according to the Ont. All. Schedule. Send your applications to the Principal Mr. Wm. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

Calvin Christian Schools, Edmonton, Alberta, invite applications from

TEACHERS

interested in teaching grades one through ten. Salary for beginning degree teachers is $4500.00.

Send all correspondence to Mr. H. Konynenbelt, Principal Calvin Christian School East, 36th St. & 115th Ave., Edmonton, Alberta.

The Calvin Chr. School of Kingston will be in need of

A TEACHER

preferably qualified, for the lower grades, per Sept. '67.

Please send your applications and information to: H. Van Rossum, Principal, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The John Knox Christian School of Clarkson is in need of

A PRIMARY TEACHER

for the school year 1967-68. Clarkson is conveniently located between Toronto and Hamilton. Please send application and inquiries to the Principal, Mr. J. Van Dyk, Box 54, Clarkson, Ontario.

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

OPSTELLEN OVER LUTHER

PAUL (10 jaar):

"Luther was een geleerde fanetiekeling. Maar omdat hij te fanatiek was werd hij vogelvrij verklaard. Hij heeft veel goeds gezegd maar ook veel slechts. En de slechte dingen die hij zei waren te slecht, hij ging te ver. In Duitsland en in Scandinavië kreeg hij erg veel aanhang. Ergens in Frankrijk woonde Calvijn. Hij geloofde er helemaal niet meer in. En stichtte 'het zware geloof' een hoge school (internationaal) voor dominees."

RONALD (11 jaar):

"De Hervorming kwam d'r omdat de Kerk in die tijd meer een vechtersvereniging was dan 'n zootje heiligen. Je moest bijvoorbeeld betalen als je wilde biechten en ook als je de Eucharistie wou ontvangen en de zg. 'bisschoppen' trokken eerder 'n helm over hun hoofd dan 'n mijter en iedereen wilde paus worden, want dan werd je gauw rijk e.d. Een van de grootste hervormers was Luther.

Op een keer hingtie 'n aanplakdinges op in 'n portaal van 'n kerk en daar stond o.a. op dat de Paus moest worden afgeschaft. Dat von de 'Paus' tuurlijk niet leuk. En daarom stuurde hij 'n je-mag-datniet-meer-zeggen brief naar L., maar die was ook niet gek en stak dat epistel gewoon in de hens en de Paus had er nog wel zijn best op gedaan en het was net zo'n lekkere van 13 kilometer. En er stonden net zo van die mooie halen en krullen in."

FRANS (11 jaar):

"De Hervorming van Luther begon in het jaar 1507. Toen Luther nog jong was leefde hij in een klooster. En hij schafte de biecht af en Luther schreef ook boeken over zijn eigen. Toen de keizer en de paus dat merkten gingen ze een oorlog invoeren. Maar intussen had Luther heel veel aanhangers (sters). Dus er kwam oorlog tussen Karel V en de paus samen tegen het protestantisme. Maar na Karel V kwam Philips II. En dat maakte invloed op de 80-jarige oorlog tussen de katholieken en de protestanten. Maar de protestanten hebben op hun kop gekregen. Maar . . . de katholieken ook. Het was een spannende wedstrijd."

(Hervormd Persbureau).

HI NEIGHBOURS!

Strong winds are a proverbial identification with the month of March. When we hear a proverb which originated in Holland about "March twists its tail", no doubt it refers to the windy days we experience during this month. A strong wind make a young boy look up in the attic to see if last year's kite is still in existence.

There was another boy who was born 120 years ago and also thought along those lines. This was Alexander Graham Bell. You might say: he is the inventor of the telephone and what connection is there with kite flying. A great deal, I was surprised to learn. March 3 was Mr. Bell's birthday which occurred in Edinburgh, Scotland, 1847. This was however not the country where he was destined to spend most of his talented life. One of his most beloved spots where he spent a great deal of time was Beinn Breagh, his Nova Scotia estate. Here he worked on his ideas for flying long before the Wright brothers were even known.

Mr. Bell had made a great deal of study of Astronomy and his daughter Elsie recalls one of the earliest lessons he taught his children to reveal to them the vastness of the Universe: "He used to take a great big stone, put it on the ground to represent the sun, and then he would pace off the planets from that sun and place smaller stones of varying size, from a very small one for the little planet Mercury up to a large one for the giant planet Jupiter." Alexander G. Bell was the man who designed a hydrofoil in 1918, a modern version of which is in use by many countries today. Mr. Bell's vehicle skimmed over the water at 70 miles an hour. This aircraft flies on stubby underwater wings and a Russian hydrofoil transports up to 150 sightseers on the Moscow river.

Mr. Bell sketched helicopters and rockets long before airplanes were invented.

For the children he left a very special heritage in his kite designs. He made some of the best kites that ever flew. His favorite design was the tethradron. This word means 4-sided after the greek word tetra — four —, and hedron — faces or sides. He used this kite to test the secrets of flight. It is made up of a number of four sided cells each a small tetra hedron. Mr. Bell used aluminum tubing or spruce strips covered with silk. Today's model can be made of strips of balsa wood, glue and model paper. An even simpler model can be built of 24 straws, plastic or good paper straws.

Kites have been flown for many years. In far off Thailand the King and Queen fly the first kites to open the kite season each year. Japanese enthusiasts fly bumblebee sized kites on spider-web flying lines. The first kites were built in the Orient some 2500 years ago. They were built in fish and dragon shapes. Europeans too learned about them possibly from sea captains who may have brought kites from China as gifts for their children. The later models were built of geometric shapes. These kites led to the invention of gliders and airplanes. The Wright brothers worked out the balancing controls of an airplane by experimenting with a box kite. Kites are still used in this space age for experimenting for safe landings of astronauts on dry land instead of in the ocean.

The Smithsonian Institute in Washington U.S.A. is holding a Kite Festival this month. Each Saturday some event is planned and on March 18 a Kite Workshop is held. March 25 is kite flying day. Paul Garber, assistant director of the National Air and Space Museum of the Smithsonian Institute plans to bring his anti-aircraft kite which he invented for the Navy, and a 16-cell Bell Tethrahedron.

A very interesting place to visit next summer would be the Museum built at Baddeck, Nova Scotia. If Mr. Bell could see this building, erected to honor him, he would no doubt want to tie a rope to the corner to see if it would fly. This is because the building is constructed to suggest the tetrahedral design. Inside and out, the museum reflects Bell's questing mind that led him to experiment in such different fields as speech and marine engineering. More than 100,000 visitors each year wander through its sunny interior to gaze at pages from the inventor's notebook, photographs of him at work, and models turned out by his skillful assistants.

Parts for several of the models look familiar. Dr. Bell once raided the kitchen of his summer home and borrowed four of Mrs. Bell's dishpans to make a set of floating wheels. Another time several venetian blinds disappeared from the porch to turn up later in a model propeller.

Then, as now people have been anxious to "get off the ground" and this month will be no different from all the months of March gone before; there will be boys, from the ages of 4 to 40 and probably older who will be gazing upward at a kite, standing perfectly still against the beautiful blue sky.

Happy kite flying, everybody.

I'l love to join you.

Greetings from
Your Neighbour.

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

CANADA

Miniatuur Certificaat van Canadees Burgerschap

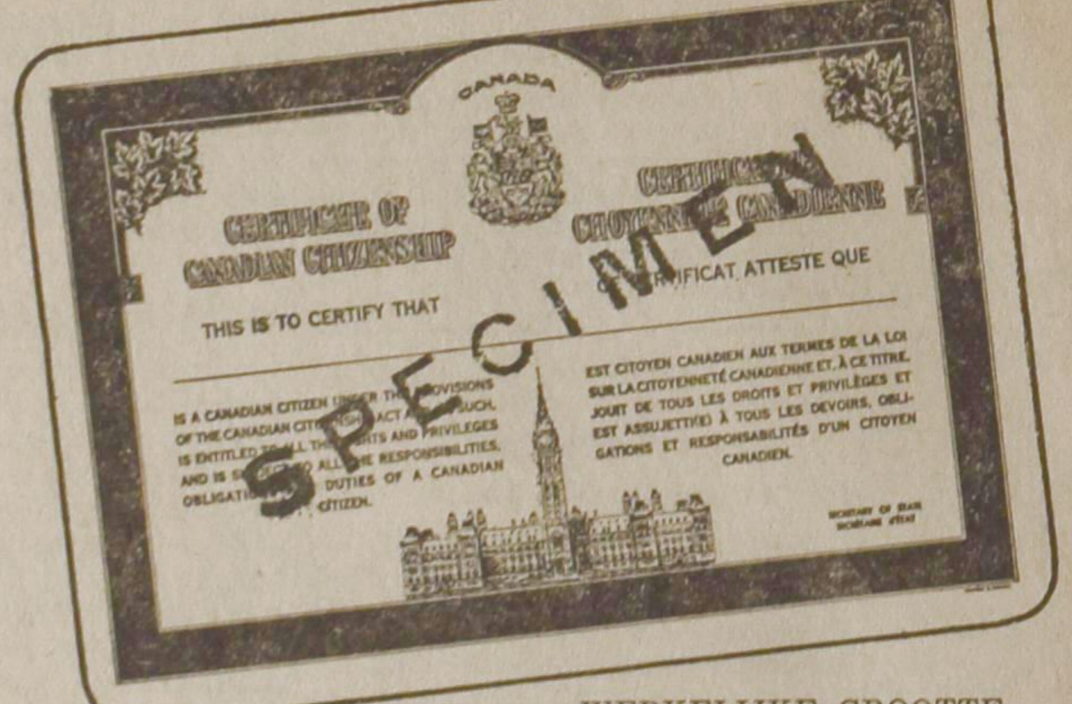

WERKELIJKE GROOTTE

U kunt een miniatuur krijgen van Uw Canadees Burgerschapscertificaat, met ruimte achterop voor Uw foto en handtekening, als U Canadees Staatsburger bent. Het is klein genoeg om in beurs of tas bij U te dragen, en kan goede diensten bewijzen als handige identificatie.

Deze miniaturen zijn te krijgen via Uw dichtstbijzijnd Citizenship Court, gevestigd en tot Uw dienst in Halifax, Moncton, Montreal, Ottawa, Sudbury, Toronto, Hamilton, St. Catharines, Kitchener, London, Windsor, Winnipeg, Regina, Saskatoon, Calgary, Edmonton en Vancouver.

Bel vandaag eens op om te horen op welke wijze ook U een miniatuurcertificaat kunt krijgen voor Uw beurs of tas.

Judy LaMarsh

Judy LaMarsh
Secretary of State

Wilt U ons een plezier doen?

Boven Uw naam en adres staat de maand waarin Uw abonnement is verlopen.

Wilt U even zien of U deze maand Uw abonnementsgeld moet betalen?

Door tijdige betaling bespaart U ons veel administratief werk en we verzoeken U daarom vriendelijk in dat geval ons METEEN het verschuldige bedrag te betalen.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.